

เรื่อง ไม่ ฝัน บันดาล รัก

อติจุตวิมล 一度君华 เขียน
แม่นน้อย แปล

"นี่...นี่เป็น...ท่านยังมีที่ดินศักดินาด้วยหรือ" หวงหว่างตื่นตกใจ
ดี๊อิซิวหมวดคิ้ว เตือนความจำนาง "แม้ข้าจะเปลี่ยนชื่อสกุล แต่ก็
ถือกำเนิดมาจากราชวงศ์ เป็นพระโอรสสายตรงของฝ่าบาท"

หวงหว่างดีใจจนอยากลงไปเกลือกก่อกลิ้งกับพื้น หลังความตื่นเต้น
ยินดีผ่านไป นางพลันถามว่า "เช่นนั้นที่ดินผืนนี้ไม่ต้องจ่ายค่าเช่าก็ได้
ใช่หรือไม่"

"..."ได้เท่าเจ้ากรรมเจียบงันไปครู่หนึ่ง ในที่สุดก็เอ่ยอย่างจุนใจ "ใช่"

"ข้าอยากแต่งให้ท่านจริงๆ แต่งเดี๋ยวนี้ ตอนนี้ ที่นี้เลย!" หวงหว่าง
กอดเขาไว้ ทำท่าจะอุ้มเขาส่งมาและหมุนตัวไปหลายๆ รอบ

แนะนำตัวละคร

* หวงหรั่ง

สุหยินประมุขสำนักเขียนอวี๋หู ภูตดินผู้มีความสามารถด้านการปรับปรุงพันธุ์พืช รูปโฉมงดงามเย้ายวนสติปัญญาเฉลียวฉลาดเฉียบแหลม

* ตี้ซือ

เจ้ากรมซื้อที่ดิน พระโอรสองค์ที่แปดสิบหกของฮ่องเต้ซือเวินอวี๋ ฉายาปรมาจารย์แห่งงานฝีมือ มีฝีมือด้านการหลอมวัตถุเวท

* หวงซู

บิดาของหวงหรั่ง ประมุขสกุลหวง เป็นบุรุษอารมณ์ร้าย มักมากในราคะ ละโมบในทรัพย์สิน

* ซื่ออิน

มารดาของหวงหรั่ง ถือกำเนิดจากตระกูลภูตดินซีหรั่งที่มีชื่อเสียง ภายหลังลัดตัวแต่งงานกับหวงซู จึงถูกขับออกจากตระกูล

63

กุ่มขาว

ชีวิตของหวงหรงว่างเปล่าๆ สูญสลายไป นางยกมือขึ้นดึงเข็มไอบา
ไปรงไสบนศีรษะออกมาเบาๆ

หยดน้ำที่ละลายมาจากเข็มไอบาเล่มนั้นผสมรวมเป็นหนึ่งเดียว
กับโลหิตในมือนาง

ข้างหูเป็นเสียงสับสนุ่นวาย เสียงร้องไหยหวนของเขี่ยหลังปีฟ่งแล้ว
น่าตกใจยิ่ง

สายตาของหวงหรงเลื่อนไป เห็นเพียงวัชระในมือของหุ่นกลนักรบ
ตัวนั้นแทงเข้าไปในกะโหลกศีรษะเขาครึ่งด้าม โลหิตของเขาอาบย้อม
ใบหน้าครึ่งซีก ในนั้นยังมีมันสมองสีขาวผสมอยู่ด้วยนั้นทำให้เขาดูเหมือน
ผีร้าย น่าสยดสยองอย่างบอกไม่ถูก

ในใจเขี่ยหงเจินแม้จะร้อนรน แต่ยามเผชิญวิกฤตกลับไม่สั่นไหว
เขาเอ่ยว่า "ผู้อาวุโสเหมียววอ^๑จินจื่ออยู่ที่ใด"

ท่ามกลางกลุ่มคน ไม่ต้องให้ใครพูดมากเหมียวววินจื๊อก็ก้าวออกมา แล้ว เขายอบกายลงตรงหน้าเซี่ยหลิงปี้ ดึงเข็มเงินออกมา หมายถึงจะจับความเจ็บปวดให้เซี่ยหลิงปี้ก่อน

หวงหฺว่งซดกกายอยู่ในอ้อมอกของตี่อี่ชีว ยิ่งเลือดออกมาก ร่างนางก็ยิ่งเย็น ทันใดนั้นก็เริ่มสั่นสะท้าน

"ผู้อาสุเหมียว!" ตี่อี่ชีวไม่กล้าเคลื่อนย้ายหวงหฺว่ง เหยยเพียงว่า "โปรดช่วยตรวจดูอาหฺว่งให้ข้าที"

ทว่าเหมียวววินจื๊อมีเพียงคนเดียว เขาเหลือบมองหวงหฺว่งคราหนึ่ง ไม่รู้จะรับมือเช่นไร

แต่หวงหฺว่งยัมพลางเอ่ยว่า "ไม่ต้อง" นางชนหน้ากับอกของตี่อี่ชีว "ข้าจะบอกอะไรท่านอย่างหนึ่ง หลังตื่นจากฝันแล้วท่านต้องจำไว้ให้ดี"

"ตื่นจากฝันอะไร" ตี่อี่ชีวฟังไม่เข้าใจ

หวงหฺว่งเอ่ยว่า "ชาติกำเนิดของเซี่ยหงเจินมีปัญหา เขาไม่ใช่... ไม่ใช่เด็กที่เซี่ยหลิงปี้เก็บมาเลี้ยงดู ในอดีตเพื่อรู้จักเขาให้มากยิ่งขึ้น ข้าเคยไปตรวจสอบสถานที่เกิดของเขา แต่ข้าพบว่า...เซี่ยหลิงปี้โกหก"

ภาพตรงหน้าต้งน้ำแข็งต้งเม็ดทราย เริ่มบิดเบี้ยวและหลอมละลายอย่างช้าๆ

เทือกเขาหลังไหล วังตำหนักอ่อนยวบ สรรพสิ่งค่อยๆ หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

ด้วยเหตุนี้คำพูดทั้งหมดของหวงหฺว่งจึงถูกยับยั้งไว้ นางกำเสื่อด้านหน้าตรงอกของตี่อี่ชีวแน่น จากนั้นยกศีรษะขึ้นจุมพิตได้คางเขา

ผาไป๋กู่

ตอนหว่องหว่างตื่นขึ้นมายุ่งคั่งนั่งหันหน้าไปทางหน้าต่าง

นอกหน้าต่างเป็นผาชันหมื่นจั้ง เห็นเพียงวิหคบินผ่านไปมาเป็น
ครั้งคราว วิหคยังสามารถโฉบบินไปมาได้ ทว่านางแม้แต่จะขยับตัวยังเป็น
ความคิดที่เพ้อฝัน หว่องหว่างถึงขั้นรู้สึกว่ในความฝันแม้จะบาดเจ็บสาหัส
ต่อให้ทุกข์ทรมานเหลือแสนก็ยังดีกว่าร่างกายที่เบียดบังกรงขังไร้ชีวิต
เช่นนี้

นางร่วงลงจากยอดเมฆ โลหิตและบุญคุณความแค้นในความฝัน
มีแต่จะทำให้ความเจ็บปวดหลังตื่นขึ้นมามีคุณขึ้นเท่านั้น

ข้างหลังพลันมีเสียงน้ำ หว่องหว่างไม่อาจหันหน้าไป แต่นางรู้ว่า
ดื้อชีวิตก็ตื่นแล้วเช่นกัน

ใช่ ก่อนเข้าสู่ความฝันเขาเห็นน้ำสุมไพรอยู่ข้างหลังข้า

จริงดังคาด เสียงเท้าเปล่าก้าวเดินดังขึ้นข้างหลัง ดูเหมือนว่าดื้อชีวิต
กำลังก้าวออกจากถ้ำอาบน้ำ

หว่องหว่างรู้สึกได้ถึงลมแรงที่พัดมาข้างหลัง แก้อ้อลื้อเซ็นถูกคน
หมุนกลับไปแล้ว

นางยังไม่หันมองคนที่อยู่ตรงหน้าให้ชัดเจนก็มีมือข้างหนึ่งกดลงบน
ทรวงอกนางเบาๆ คล้ายกำลังตรวจดูให้แน่ใจว่าบาดเจ็บในความฝัน
เป็นความจริงหรือไม่

จากนั้นหว่องหว่างก็มองเห็นคนตรงหน้าชัดเจนในที่สุด

เรือนผมดำของดื้อชีวิตแผ่ขยาย ร่างกายปกคลุมด้วยชุดขุนนางสีม่วง
อย่างสงัดเห็นได้ชัดว่ารีบร้อนยิ่ง

เขานั่งยองๆ ตรงหน้านาง ชุดคลุมตัวนอกเปิดออก หว่องหว่างจึง
มองเห็นอะไรข้างในมากยิ่งขึ้น

ความจริงแล้วผิวของตั๊อชีวขาวสะอาดมาก เพียงแค่ได้ไหลซ่าย
เกล็ดงูสีเขียวที่ปกคลุมครึ่งร่างดูสะอาดตาเป็นพิเศษ เรือนร่างเขาผ่ายผอม
แต่บนเอวกำยำทรงพลัง

เอ๊ะ? แม้ทรวดทรงจะใช้ได้ แต่ก็ไม่มีของวิเศษอะไรพันรอบเอวนี้
...หรือว่านางคณิกาสิบสองคนนั้นแท้จริงแล้วเขาเป็นคนจ้วงวานมา!
ข้าวลือเชื่อถือไม่ได้จริงๆ

หวงหรั่งกำลังพยายามลบข้าวลือออกไปจากสมอง จู่ๆ ตั๊อชีว
กลับถามว่า "เจ้ามองอะไร" เสียงเขาดังมาจากด้านบน แผ่ความสงสัย
ระคนหึงประหม่นหลายส่วน

สวรรค์! ภูตผีเท้านั้นที่รู้ข้ามองอะไรอยู่!

หวงหรั่งได้สติกลับมาในชั่วพริบตา ใบหน้าพลันแข็งทื่อ ตัดสินใจ
ปล่อยแววตาให้ว่างเปล่า พยายามทำเป็นฟังไม่รู้เรื่อง

ตั๊อชีวมือหนึ่งรวบชุดคลุม อีกมือหนึ่งเขยคางนางขึ้นเบาๆ เพื่อสบตา
กับนาง ก่อนหน้านั้นเขารู้สึกว่าหวงหรั่งมีสติรับรู้ เพราะแววตาของนาง
เจิดจ้าเกินไป!

แต่ถ้าหากนางมีสติรับรู้จริงๆ เมื่อครุ่นางกำลังมองอะไร

ไม่ควร...ขบคิดให้ลึกลงไปจริงๆ

ได้เท่าเจ้ากรรมรบกวนระขับชุดคลุมอย่างรวดเร็ว สายตาพินิจพิจารณา
หวงหรั่งพยายามทำให้แววตาว่างเปล่าล่องลอย ทำท่าทางเหมือนตุ๊กตา
ที่ประณีตสงบนิ่งตัวหนึ่ง

ทว่าเวลานี้เองประตูถูกเปิดเข้ามาเสียงดังสนั่น เหมียวอวีนจื้อแทบจะ
ทะยานเข้ามา!

เขามองคราเดียวก็เห็นว่าตั๊อชีวกับหวงหรั่งยังอยู่ หัวใจที่ลอยคว้าง

จึงวางกลับลงไปได้

"เมื่อครู่^{นี้}เกิดอะไรขึ้น!" เขาเดินไปตรงหน้าหงหว่าง เนื่องจากห้วงฝันเหมือนจริงเกินไป ทำให้เขายากจะแยกแยะจริงเท็จ แต่ครั้นเห็นหงหว่างไม่เป็นอะไร ในที่สุดเหมียวววิน^๑ จ๊อก็พรวนหายใจยาว

"พวกเราฝันอีกแล้วใช่หรือไม่" เขาถาม

ได้เท่าเจ้ากรรมรวบชุดคลุม กำลังจะตอบ ทันใดนั้นหมอบึงและปาว^๒รับใช้กลุ่มหนึ่งก็มารวมตัวอยู่หน้าประตู

เหอเสวอ^๓ศิษย์คนโตของเหมียวววิน^๑ จ๊อเอ่ยว่า "ท่านอาจารย์ เมื่อครู่พวกข้าเข้าสู่ห้วงฝันอีกแล้ว อีกทั้งห้วงฝันยังยาวนานถึงร้อยปี"

ดูเหมือนว่าห้วงฝันครั้งนี้จะไม่แตกต่างอันใดกับครั้งก่อนหน้า

เหมียวววิน^๑ จ๊อรับคำ แต่กลับเอ่ยกับตี่อชีว^๔ว่า "นางไม่ได้รับบาดเจ็บ" ตี่อชีว^๔รวบชุดคลุม เอ่ยด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ "อืม"

สีหน้าของเหมียวววิน^๑ จ๊อหนักอึ้ง "ห้วงฝันครั้งก่อนข้าผู้เฒ่าได้ยืนยันว่าหลังตื่นจากฝันเพียงหลังปี เชียหยวนซู หรือแม้กระทั่งเชียหงเงินล้วนได้รับบาดเจ็บ! หากไม่มีข้อผิดพลาด ในห้วงฝันหงหว่างได้รับบาดเจ็บ แต่หลังจากตื่นขึ้นมาเหตุใดนางถึงไม่เป็นอะไรเลยเล่า"

ตี่อชีว^๔กระชับชุดคลุมแน่นพลางตอบว่า "ไม่ทราบ"

เหมียวววิน^๑ จ๊อหนดตั้งถลิ่งตาทันที คำว่าคอเสื้อเขา "ไม่ทราบหรือ!" เจ้าเป็นเจ้ากรรมชื่อเทียน ไม่ทราบแล้วไม่รู้จักรตรวจสอบหรือ!"

ตี่อชีว^๔กล่าวในที่สุด "ข้าในฐานะเจ้ากรรมชื่อเทียน ต่อให้จะตรวจสอบก็ควรแต่งตัวให้เรียบร้อยเสียก่อน"

"..." เหมียวววิน^๑ จ๊อเลื่อนสายตาลงไปด้านล่างคอเสื้อที่ตี่อชีว^๔ รวบคว้าไว้ พบว่าท่อนขาและฝ่าเท้าเขาเปื้อนโคลนได้ชุดคลุมสีม่วง

ของเขาไม่ได้สวมใส่อะไรทั้งสิ้น

เหล่าหมอหญิงข้างนอกแถวตาดังพยัคฆ์และสุนัขป่า จับจ้องเข้ามาข้างใน

"แค่ก" เหมือนวอวินจืดคล้ายมือ "รีบสวมเสื้อผ้าเสีย ทำเช่นนี้ใช้ได้หรือ!"

กล่าวจบเขาก็เดินออกจากประตู ขณะกำลังจะปิดประตู ดีอีซิวก็ยื่นมือเข้าไปในถังอาบน้ำพลางเอ่ยว่า "ไม่ถูกต้อง!"

เหมือนวอวินจืดถาม "อะไร"

ดีอีซิวใช้มือหยั่งวัดความร้อนของน้ำอีกครั้งพลางถามว่า "ตอนนี้ยามใดแล้ว"

ถามจบไม่รอให้เหมือนวอวินจืดตอบ เขาก็หันกายออกจากห้องวิ่งไปจนถึงบริเวณที่ตั้งนาฬิกาแดดของผาไป๋กู่

เหมือนวอวินจืดและคนอื่นๆ ตามมา ทุกคนตกตะลึงเช่นกัน... พวกเขาฝันเป็นเวลานาน แต่เวลายังคงหยุดอยู่ที่เดิม มิได้เดินหน้าต่อไป

เวลาในห้วงฝันและโลกความจริงอาจไม่เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรก็ต้องกินเวลาบ้าง

ดีอีซิวเอ่ยเสียงเคร่งขรึม "เมื่อรู้ความร้อนของน้ำในถังอาบน้ำไม่ลดลงเลยแม้แต่นิดเดียว เห็นได้ชัดว่านาฬิกาแดดมิได้เกิดข้อผิดพลาด"

เหมือนวอวินจืดสีหน้าเคร่งเครียด เวลานี้เองมีคนมารายงานอย่างลนลาน "ท่านอาจารย์ ผีหลอกขอรับ!"

"ผีอะไร!" เหมือนวอวินจืดดำหนิ "กลางวันแสดๆ ลนลานอะไรกัน!"

ศิษย์คนนั้นกลับตอบว่า "เรียนท่านอาจารย์ ผีหลอกจริงๆ ขอรับ! เมื่อครูศิษย์นำหุ่นกลปิดกวาดห้อง มองเห็นคนป่วยหลายคนฟื้นขึ้นมา

แต่ก่อนหน้านี้พวกเขาตายไปแล้วอย่างเห็นได้ชัด!"

เหอโศวอูที่อยู่ด้านข้างเอ่ยถาม "พวกที่มาจากแดนสุ* หรือ"

"ใช่ขอรับฯ!" ศิษย์คนนั้นรีบตอบ

เหอโศวอูมองไปยังเหมียวววินจื่อพลางพูดว่า "คนเหล่านี้ก่อนเข้าสู่ความฝันตายไปแล้วจริงๆ แต่ท่านอาจารย์จำได้หรือไม่ในความฝันท่านทดสอบยาชนิดอื่นกับพวกเขา พวกเขา...ถึงได้รอดชีวิต"

เหมียวววินจื่อเข้าไปตรวจสอบดูอย่างรวดเร็ว ส่วนตื้อซิวก็สวมใส่อาภรณ์ให้เรียบร้อย ขณะกำลังจะออกจากประตู เขาคำพูดคลุมก้นลมมาคลุมให้หวงหรั่งและเหินนางออกไปด้วย

คนป่วยทั้งสามที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพอยู่ในห้องจริง ๆ ทุกคนล้วนมองเห็นพวกเขาได้อย่างชัดเจน

สามคนนั้นดูเหมือนจะจำไม่ได้ว่านอกความฝันพวกเขาป่วยตายไปแล้ว พวกเขาอึ้งพลางพูดกับเหอโศวอู "หลายวันมานี้อาการป่วยของพวกเราสามพี่น้องสร้างความยุ่งยากให้ท่านหมอแล้วจริงๆ"

เหอโศวอูถอยหลังไปหลายก้าวจนกระทั่งไหล่ชนกับตื้อซิว จากนั้นก็ถามว่า "พวกเจ้า...ตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง"

สามพี่น้องขยับแขนขาทั้งสิ้น ตอบว่า "ดีขึ้นมากแล้ว แต่ว่าทุกคร้งยามกลางคืนยังคงรู้สึกปวดศีรษะเล็กน้อย..."

พวกเขาบอกเล่าอาการของตนเองได้อย่างชัดเจน เหมียวววินจื่อและคนอื่นๆ ลอบตื่นตระหนกในใจ!

ส่วนตื้อซิวกลับถามเสียงค่อย "ศพของพวกเราสามพี่น้องนำไป

* แดนสุ (สุตี้) คือพื้นที่แถบมณฑลเสฉวน (ชื่อซวน) ในปัจจุบัน

จัดการอย่างไรแล้ว"

"พวกเขาไร้ญาติขาดมิตร จึงนำไปฝังในสุสานฝังรวม" เหมือนวอนจื่อได้สติกลับมาเช่นกัน เรียกศิษย์คนหนึ่งมาทันใด "ซางจู เจ้าไปหาศพของพวกเขาสามพี่น้องเถิด"

สุสานฝังรวมอยู่ห่างจากที่นี่ไม่กี่ไกล เพียงครูเดียวก็มีศิษย์มารายงานว่า "ท่านอาจารย์ ศพยังอยู่ขอรับ นอกจากเน่าเปื่อยเล็กน้อยก็ครบถ้วนไม่ขาดไปสักคน"

นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ต่อให้เป็นเหมือนวอนจื่อก็ตื่นตระหนกอย่างยิ่ง

ตี่อู๋ฉวกกล่าวว่า "ห้ามศพเข้ามา"

ศพเหล่านั้นฝังไปสักพักแล้ว แน่ใจว่ากลิ่นย่อมไม่ตายนัก แต่ทุกคนจนปัญญา ได้แต่ปิดจมูก ชุดศพทั้งสามร่างขึ้นมาใหม่และหามกลับมาฝังผ่าไปคู่

เมื่อศพวางอยู่บนน้ำประตุ ตี่อู๋ฉวกก็เรียกทั้งสามคนมาถาม "พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่านี่คือใคร"

สามคนเดินไปตรงหน้าศพ มองดูอยู่นาน แววตาฉายความงุนงง

"นี่...เหตุใดเสื้อผ้าพวกนี้ถึงคุ้นตาเช่นนี้" หนึ่งในนั้นยื่นมือออกไปหมายจะพลิกดูเสื้อผ้าบนศพ ทว่าทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัสสศพ ใบหน้าของคนทั้งสามพลันแข็งทื่อ หลังจากนั้นพวกเขาก็หลอมละลายประหนึ่งเทียนไข สลายหายไปอย่างรวดเร็ว

ทุกคนได้สติกลับคืนมา บนพื้นเหลือเพียงศพสามร่างที่ยังคงส่งกลิ่นเหม็นคุ้งยากจะทานทน

สถานการณ์เช่นนี้ทำให้น้องอดคิดถึงเหตุการณ์ตอนต้นจากฝันมิได้

เหมียวววินจื้อเอ่ยอย่างรวดเร็ว "เมื่อความฝันนี้จบลงเกรงว่าทุกคนย่อมต้องสงสัยว่าต้นเหตุเกี่ยวข้องกับหวงหรง เช่นนั้นผาไปก็มิอาจปกป้องนางได้" ความคิดของเขากระจ่างแจ้ง วางแผนรับมือในทันที "เจ้าต้องพานางกลับไปกรมซื้อเทียน คุ่มกันอย่างเข้มงวด!"

ดื้อซิวรับคำ จากนั้นก็เอ่ยว่า "มีทราบว่าข้าขอเชิญผู้อาวุโสเดินทางไปเมืองหลวงและพักอยู่ที่นั่นสักระยะได้หรือไม่"

เหมียวววินจื้อจึงนำไปเล็กน้อย จากนั้นก็ถอนหายใจแล้วตอบรับ "ได้"

ดื้อซิวไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะรับปากอย่างง่ายดาย เขายังเตรียมคำพูดโน้มน้าวไว้มากมาย เหมียวววินจื้อกลับโบกมือ

"ห้วงฝันแปลกประหลาดถึงเพียงนี้ ประเด็นสำคัญล้วนอยู่ที่สตรีผู้มีความฝันยาวนานหนึ่งร้อยปี บัดนี้เกรงว่าได้ห้ำหั่นวุ่นวายไกลาหล แม้ผาไปก็เป็นผู้เป็นดินแดนที่ไร้กายจากโลกภายนอก กระนั้นคนที่มิชีวิตอยู่ในโน้ได้ห้ำหั่นจะเฝ้ากายจากได้ห้ำหั่นได้อย่างไร"

เวลานี้ทุกคนในได้ห้ำหั่นต่างตื่นจากความฝัน

หากบอกว่าความฝันครั้งแรกทุกคนแคว่รู้สึกตกใจและประหลาดใจเท่านั้น เช่นนั้นความฝันครั้งนี้ก็เริ่มทำให้คนรู้สึกหวาดหวั่นแล้ว

เพราะความฝันครั้งนี้ยาวนานถึงร้อยปี ผู้คนและเรื่องราวมากมายล้วนแตกต่างกันไปจากนอกความฝัน

ดังนั้นคนที่เดิมที่ตายไปแล้วนอกความฝัน บัดนี้จึงทยอยปรากฏตัว

แต่ความทรงจำของพวกเขาล้วนเป็นความทรงจำในความฝันทั้งสิ้น พวกเขาถึงขั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่านอกความฝันพวกเขาได้ตายไปแล้ว

สำนักเขียนוו

เขียนเงินต้นขึ้นมากในตำหนักเยยวีน สองตาของเขายังคงมี
แถบผ้าสีขาวพันอยู่ ความรู้สึกในความฝันโถมทะลักเข้ามาอย่างครอบฟ้า
คลุมดิน

การอยู่ร่วมกับหวงหรงตลอดร้อยปีประหนึ่งเหตุการณ์ที่ฉายชัด
ตรงหน้า

เขาลงจากเตียง เดินไปยังตำหนักด้านหลัง ลานฝึกยุทธ์กลับ
ว่างเปล่า ไม่มีหวงหรง

เขียนเงินเดินผ่านโต๊ะทำงาน จากนั้นก็พบว่าบนโต๊ะมีกล้วยไม้
กระถางหนึ่งวางอยู่จริงๆ!

หัวใจเขาเต้นเร็วขึ้น คนแทบจะไผเข้าไปอย่างชวนเซ

ขณะที่มือเขาสัมผัสถูกกล้วยไม้ กล้วยไม้ไม่นักกลับหลอมละลายพันที่
มันเปลี่ยนรูปและหยดลงมาช้าๆ สุดท้ายก็ไม่เหลืออะไรทั้งสิ้น

บนโต๊ะว่างเปล่า สิ่งที่เห็นเมื่อครู่ดูจางหายไป

เขียนเงินเก็บมือกลับมา เขาเรียกกระบี่แห่งจิตออกมา บังคับกระบี่
มุ่งหน้าไปตำหนักหลังผู้ทันที!

ตำหนักหลังผู้

เขียนหลังปีใช้สองมือกุมศีรษะ ร้องโหยหวนไม่หยุด

เขียนเงินก้าวเข้าไป เนื่องจากมีประสบการณ์ตอนเข้าสู่ความฝัน
ครั้งแรกแล้ว เขาถึงขั้นไม่รู้สึกแปลกใจ

จริงดังคาด เขียนหลังปีสูญเสียพลังวัตรไปมาก อีกทั้งกะโหลก
ยังได้รับบาดเจ็บสาหัส

แต่เกรงว่ามีอะไรที่ร้ายแรงที่สุด

...ในความฝันต่อหน้าผู้คนในสำนักเขียนมากมายนับไม่ถ้วน
เขียนหลังปีใช้กระบี่แห่งจิตต่อสู้กับหวงหรง ทว่ากลับพ่ายแพ้

พ่ายแพ้ยังไม่เท่าไร เขาถึงขั้นทำลายเขตอาคมจำกัดพลังวัตร
ในลานฝึกยุทธ์ หมายถึงจะสังหารหวงหรงให้ตาย

ปรมาจารย์สูงส่งผู้หนึ่งถูกชนรุ่นหลังในสำนักเอาชนะ หลังจาก
พ่ายแพ้ก็อับอายจนกลายเป็นโจร ทำลายเขตอาคมลงมื่ออย่างโหดเหี้ยม
สุดท้ายก็ถูกหุ่นกลนักรบของกรมซื้อเทียนทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส

คำพูดเหล่านี้ไม่ว่าประโยคใด สำหรับชื่อเสียงของเขียนหลังปีล้วน
เป็นการโจมตีขั้นทำลายล้าง

"จับตัวนางชั้นต่ำผู้นั้นไว้!" เขียนหลังปีคว้าข้อมือของเขียนหงเงิน
น้ำเสียงกริยาวรดั่งผีร้าย "ข้าจะแฉเนื้อนางออกมาที่ละชั้นให้นางตาย
อย่างทรมาน ระบายความแค้นในใจ!"

เขากลายเป็นเช่นนี้ไปแล้ว เขียนหงเงินมองดูคนตรงหน้า รู้สึกว่า
อีกฝ่ายเป็นคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขียนหลังปีให้ความสำคัญกับฐานะของตนเอง
อย่างยิ่ง ไม่เคยเสียกิริยาถึงเพียงนี้

"ข้าจะตามหานางให้พบ" เขียนหงเงินเอ่ย

เนื่องจากฝึกบำเพ็ญตลอดร้อยปีในความฝัน พลังวัตรที่เขาสูญเสีย
ไปในความฝันครั้งแรกจึงฟื้นฟูกลับมาแล้ว เพียงแต่เรื่องของเขียนหลังปี
ในตอนนี้เกรงว่าจะทำให้ชื่อเสียงบารมีของสำนักเขียนอื่นได้รับผลกระทบ
อย่างรุนแรงไปด้วย

"มิใช่หานางให้พบ! แต่ต้องจับตัวนาง จับตัวนางมา!" เขียนหลังปี

ยกสองมือขึ้นกุมศีรษะราวกับถูกวัชระปราบมารด้ามหนึ่งแทงอยู่จริง ๆ
ความจริงแล้วเซี่ยหงเจินมีเรื่องอยากรู้อากถามเขามากมาย
...หวงหรงกับเขามีความแค้นใหญ่หลวงอะไรกันแน่ เพราะเหตุใด
เมื่อเข้าสู่ห้วงฝันนางถึงเอาแต่ตามล้างแค้นเขาไม่เลิก
ใช่ ตามล้างแค้น
เรื่องมาถึงบัดนี้เซี่ยหงเจินเข้าใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในความฝัน
ครั้งแรก หวงหรงล้วนเป็นผู้บงการ
ส่วนความฝันครั้งที่สอง นางตามล้างแค้นอย่างตรงไปตรงมากว่าเดิม
...นางเลือกที่จะศึกษาวิชา เอาชนะเซี่ยหิงปัดหน้าทุกคน
เซี่ยหงเจินย้อนนึกถึงเรื่องราวทั้งในความฝันและนอกความฝัน
เป็นครั้งแรกที่รู้สึกตัวตนเองไม่รู้จักนางโดยสิ้นเชิง
คำพูดของนางในความฝันเป็นความจริงหรือไม่
เขาต้องหาตัวหวงหรงให้พบ อันที่จริงหลังเข้าสู่ความฝันสองครั้ง
เขาก็พบทิศทางในการเสาะหาแล้ว

เมืองหลวง

วังหลวงและราชสำนักกำลังวุ่นวายโกลาหล
ร้อยปีในความฝัน คนที่เดิมที่ไม่สมควรตายก็ตายไปไม่รู้เท่าไร
ส่วนคนที่เดิมที่ควรตายไปแล้วกลับฟื้นคืนชีพ
โดยเฉพาะในวังหลวง เดิมทีพระโอรสพระธิดาที่ถูกใช้ในการทดสอบ
พิษงูอยู่เพียงสิบพระองค์เท่านั้น แต่บัดนี้กลับมีผู้รอดชีวิต
มากถึงแปดสิบกว่าพระองค์!

คนที่เดิมที่ตายไปแล้วเหล่านี้ แต่ละคนต่างมีความทรงจำในห้วงฝัน

จึงไม่รู้ลึกลงว่าผิดปกติแต่อย่างใด

ราชสำนักพบเจอเรื่องแปลกประหลาดเช่นนี้เป็นครั้งแรก ทันใดนั้น
จดหมายขอความช่วยเหลือก็ถูกส่งมายังกรมซื้อเทียนดูเกล็ดหิมะ
หลี่ลู่และเป่าอู่ต่างกอดกอดกันจนผมขาว
...แต่ตีสี่ขีวยังไม่กลับมา

บ้านสกุลหวง ตำบลเชียนซา
ขณะนั้นหวงชู่ก็กำลังเดือดดาลเช่นกัน
...ในความฝันเขาถูกหวงหรงวางแผนเล่นงาน มิเพียงถูกทำลาย
พลังวัตร ทว่ายังต้องเป็นดินในทีนาให้หวงหรงเพาะปลูกทั้งชีวิตโดย
ไม่ได้อะไร

การใช้ดินชีหรงบำรุงดินจำเป็นต้องสิ้นเปลืองพลังวัตรของตนเอง
นางชั้นต่ำผู้นั้นไม่ยากให้เขาฝึกบำเพ็ญจนสำเร็จเป็นมนุษย์อีก
ตลอดกาล!

หวงชู่เดือดดาลในใจ รุดไปสำนักเขียนอู่หู่ด้วยตนเอง ไวยวาย
จะพบสุหยินประมุขสำนัก

ทว่าสำนักเขียนอู่หู่เองก็กำลังโกลาหลจนวาย หวงหรงหายสาบสูญ
ไปนานแล้ว ไฉนเลยจะมีใครสนใจเขา

หวงชู่จึงได้แต่เอะอะไวยวายอยู่หน้าประตูเขาเท่านั้น

สำนักฮ่วนเตี๋ย

ได้เวรียได้แต่งงานกับตระกูลที่ไม่เลว เดิมทีชีวิตสุขสำราญยิ่ง
...นางเป็นสาวใช้ประจำตัวของหวงหรง ทั้งยังได้เขียนเงินเป็น

ผู้แนะนำด้วยตนเอง ทั้งสำนักและบ้านสามีมีหรือจะไม่ดีต่อนาง

ทว่าในความฝันครั้งนี้นางทยศเจ้านายไร้คุณธรรม ยึดเอาความดี ความชอบของเจ้านายไป ทั้งยังถูกประมุขสำนักเขียนเงินเปิดโปงและ ลงโทษต่อหน้าฝูงชน

เหตุการณ์เช่นนี้มิต้องสงสัยเลยว่าเป็นการถลกหนังนางออกมา
ชั้นหนึ่ง

สายตาของผู้คนรอบด้านที่มองดูนางล้วนเปลี่ยนเป็นแปลกประหลาด
ตระกูลสามีนางเดิมทีก็เป็นครอบครัวที่ชื่อตรงบริสุทธิ์ จะยอมรับ
เรื่องเช่นนี้ได้ได้อย่างไร

ดังนั้นพวกเขาจึงร่วมมือกับสำนักส่วนตัว ส่งจดหมายไปยังสำนัก
เขียนอวี๋หู ขอหลักฐานยืนยันเรื่องราวในความฝันจากเขียนเงินและ
หวงหฺว้าง

ทว่าสำนักเขียนอวี๋หูเองก็ยังเอาตัวไม่รอด ใจนเลยยังจะมีแก้ไข
มารับมือกับเรื่องเล็กน้อยพวกนี้

ศิษย์ของยอดเขาไปเจ้ายู่กับการดูแลเขียนหลังปี ส่วนเขียนเข้าซง
เนี่ยซิงหลัน และคนอื่นๆ ต้องคอยชี้แจงการกระทำที่ต่ำช้าของปรมาจารย์
ในความฝันกับคนอื่นๆ ที่ร้ายแรงยิ่งกว่านั้นคือเหอซีจิน จางซู่จิ๋ว และ
อู่จื่อไฉ่ยังรุดไปสำนักเขียนอวี๋หูในเวลาเดียวกัน

ผู้แก่งกล้าแห่งสำนักเขียนทั้งสามเรียกร้องขอพบสุหนินประมุข
สำนักหวงหฺว้าง แต่เขียนเข้าซงจะไปเชิญหวงหฺว้างมาจากที่ใดเล่า

ขณะที่ได้ห้ำดกอยู่ในความโกลาหลลวุ่นวาย เขียนจิ๋วเอ๋อร์ยังคงอยู่ที่
ยอดเขาไปเฉา

ยามนี้ใครยังจะมีเวลามาสนใจแมลงตัวเล็กๆ อย่างนาง

ในความฝันครั้งนี้นางได้พบกับหงหรั่งเช่นเดียวกับนอกความฝัน
ทว่าหงหรั่งกลับปล่อยนางไป

ในอดีตเซี่ยจิวเอ๋อร์เคยชุ่นเคื่องนับครั้งไม่ถ้วน นางคิดว่าตอนนั้น
หากมิใช่เพราะหงหรั่งรับนางเป็นบุตรบุญธรรม นางย่อมไม่ถูก
บิดาบุญธรรมเมินเฉยมาหลาปี

แต่ในความฝันครั้งนี้หงหรั่งมิได้เลี้ยงดูนางอีกแล้ว

ดังนั้นในความฝันนางจึงแทบไม่มีตัวตน นางเป็นเพียงจ๊กจั่นทอง
ตัวหนึ่ง เนื่องจากพอมิปราณวิเศษอยู่บ้าง จึงใช้ชีวิตอย่างเสียบๆ มา
สิบกว่าปี สุดท้ายก็มิได้สำเร็จมรรคา แก่ตายอยู่ในโคลนตม

นางไม่สนใจใยดีซ้ำอีกแล้ว เซี่ยจิวเอ๋อร์พลันขบคิดเรื่องนี้ได้อย่าง
กระจ่างแจ้ง เวลานี้นางจึงตกอยู่ในความโศกเศร้าอย่างมิอาจถอนตัว

เวลานี้เองผีเสื้อกลางคืนปีกเขียวตัวหนึ่งบินมายังกรมซือเทียน

มันหาโต๊ะทำงานของได้เท่าเจ้ากรมจนพบอย่างคั่นทาง จากนั้นก็
เกาะอยู่บนขอบหน้าต่างพลางหอบหายใจ

...ไม่ใช่บุตรแท้ๆ ก็เป็นเช่นนี้ แม้กระทั่งตามหาังไม่มีใครมาตามหา
ข้าสักคน หึ!

64

พม่น้ำ

เมืองหลวง กรมชื้อเทียน
 ลมหนาวเสียดกระดูก หิมะตกหนักจนทั่วทุกหนแห่งชาวโพลน
 ตอนดึกชีพาหวงหรงกับเหมียวววินจ็อกกลับมา มีเรื่องยุ่งยาก
 มากมายรอเขาไปจัดการ

ในห้องประชุมของกองมั่งกรเซียว มีคนสืบกว่าคนมารออยู่แล้ว
 จดหมายขอความช่วยเหลือที่ส่งมาถึงจนที่ว่ากองสูงเป็นภูเขา
 แม้กระทั่งในวังยังส่งคนมาตามตัว

ตอนที่ได้ทำเจ้ากรมพาหวงหรงกับเหมียวววินจ็อกกลับกรม
 ชื้อเทียน สายตาของได้ทำสืบกว่าคนเหลือบมองไปที่เอาจของเขาก่อน
 อย่างพร้อมเพรียงกัน

ดื้อชีพาโบน้ำเซียวคล้า โชคดีที่ห่ลู่รับเอ่ยว่า "เจ้ากรม ตอนนั้
 ทุกคนในราชสำนักต่างฝันประหลาด ทั้งยังเกิดเรื่องพิสดารอย่างการตาย

แล้วฟื้นคืนชีพ ได้ทำทั้งหลายร้อนใจอย่างยิ่ง"

จากนั้นได้ทำซีเอนาบตีกรรมปกครองก็เอ๋ยขึ้นทันที "เจ้ากรรม
ในกรรมซ้ำมีขุนนางผู้หนึ่งเสียชีวิตระหว่างปฏิบัติหน้าที่เมื่อห้าปีก่อนเพราะ
กินผลไม้แล้วติดคอตาย ใครจะรู้ว่าในความฝันประหลาดนั้นเขาถูก
สหายขุนนางช่วยไว้ได้ บัดนี้เมื่อตื่นจากฝันเขาจึงกลับมาปฏิบัติหน้าที่
อย่างเป็นปกติ เรื่อง...เรื่องคนตายแล้วฟื้นคืนชีพ นับแต่โบราณไม่เคยมี
มาก่อน เกรงว่าคงมีโชนิมิตมงคล!"

พอเขาเอ๋ยปาก ได้ทำคนอื่นๆ ต่างพากันเล่าถึงเรื่องประหลาดที่
เกิดขึ้นในบ้านตน

ดื้อชีวิตเห็นหวงหรั่งไปตรงหน้าต่างก่อน จากนั้นก็ย้ายอ่างไฟมา
ข้างเท่านั้น

หวงหรั่งจึงได้ฝังไฟพลางฟังพวกเขาหารือเรื่องงานอย่างอบอุ่น
ผีเสื้อกลางคืนปีกเขียวตัวหนึ่งร่อนลงตรงหน้านาง นางพิจารณาอยู่นาน
ก็ตระหนักได้โดยพลัน...เป็นเจ้าหนอนงู!

ความตกใจระคนยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งผุดขึ้นในใจ น่าเสียดายที่
ตอนนี้นางเหมือนท่อนไม้ก้อนหิน มีอาจขยับเขยื้อนได้

ผีเสื้อกลางคืนปีกเขียวบินวนรอบตัวนางหนึ่งรอบ คล้ายเพื่ง
ตระหนักได้ในยามนี้ว่า...มารดาของมัน สตรีที่ในห้วงฝันสามารถทำให้
เขียนหลังปี่ชื่อเสียงป่นปี่ได้ ความจริงแล้วมีสภาพไม่ต่างจากคนตาย
ที่ยังมีชีวิตอยู่

มันเกาะอยู่บนหลังมือของหวงหรั่งที่ประสานกันอย่างแผ่วเบา
กระพือปีกพลางจุมพิตมีอนาง

...ก็ได้ ชั่วยกโทษให้ท่านเรื่องที่ท่านไม่ได้มาตามหาข้าแล้ว

ได้ทำสืบกว่าคนเล่าถึงเรื่องราวประหลาดด้วยน้ำเสียงหนักอึ้ง เป็นอย่างที่คุณคิด ล้วนเป็นคนที่คุณหน้าตายไปแล้ว เนื่องจากในฝัน รอดพ้นจากหายนะ จึงฟื้นคืนชีพอีกครั้งในโลกความจริงอย่างพิสดาร

สีหน้าของเหมียววุ้นจืดเคร่งเครียด หันไปถามตีสิว "เจ้าคิดเห็น เช่นไร"

ตีสิวตอบ "มีการคาดเดาอย่างหนึ่ง ทว่าตอนนี้ยังไม่กล้ายืนยัน"

ได้ทำสืบอย่างหมดความอดทน "นี่มันเวลาใดแล้ว เจ้ากรม ยังเก็บงำคำพูดอยู่ได้"

ตีสิวกล่าวว่า "หากพวกเขาสัมผัสกับศพในตอนนี้อย่างตนเอง ดูเหมือนว่าจะสูญสลายไปเอง"

"สูญสลายหรือ" ได้ทำสืถาม "ท่านหมายความว่าเมื่อพวกเขา สัมผัสกับศพของตนเองก็จะตายหรือ"

เหมียววุ้นจืดที่อยู่ด้านข้างอธิบาย "จะละลาย ละลายหายไป เหมือนน้ำแข็ง"

ได้ทำสืบกว่าคนทำาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่เรื่องนี้พิสูจน์ได้ไม่ยาก ตีสิวหันไปเอ่ยกับเป่าอู๋ "ไปกองพยัคฆ์ขาว นำตัวนักโทษที่ตายแล้ว ฟื้นคืนชีพมาสองสามคน จากนั้นก็ไปชุดศพของพวกเขามาด้วย"

เป่าอู๋รับคำและไปจัดการทันที

ได้ทำทุกท่านได้แต่เฝ้ารอไปด้วยกัน

ตีสิวก้าวเดินช้าๆ ไปข้างกายหงหว่าง กังวลอยู่มิวายว่านาง จะหนาว จึงอดลูบมือนางไม่ได้

พอลูบมือเช่นนี้ก็เห็นเจ้าผีเสื้อกลางคืนที่เกาะอยู่บนหลังมือ หงหว่าง...หงหวาย

ในที่สุดก็มีเรื่องนำอินดีเรื่องหนึ่งจนได้

ได้ทำเจ้ากรมหยิบยาลูกกลอนพิเศษออกมาเล็กน้อย ใส่ลงในถ้วย และผสมน้ำ ก่อนจะจับหวงหยางใส่ลงไป

หวงหยางดิบโตมากับเขา เคยชินกับวิธีป้อนอาหารของเขานานแล้ว เวลานี้ยังจะคิดว่าเป็นในความฝันหรือนอกความฝันอะไรอีก มันลงไป ในถ้วยและเริ่มดูดซับยาลูกกลอนพิเศษ

พอเสร็จแล้วดี๊อชีวกก็กุมมือหวงหรั่ง หวงหรั่งยามอยู่ในฝัน มุมานะบำเพ็ญมรรคายุทธ์ นอกความฝันพลังวัตรจึงเพิ่มขึ้นไม่น้อย แต่ น่าเสียดายเหลือเกิน พลังวัตรที่เพิ่มพูนมีอาจด้านทวนเข็มเกี่ยววิญญาณ ตรึงกระดูกได้

ดี๊อชีวกหยิบผ้าห่มขนกระต่ายมาคลุมลงบนสองขาของนาง จากนั้นก็ จับมือทั้งสองของนางซุกเข้าไป

ได้ทำสืบทว่าคนมองเขาดูแลตึกตาตัวหนึ่งอย่างเอาใจใส่เช่นนี้ เสียบบๆ ทันใดนั้นได้ทำซึกก็ขึ้นได้

"จะว่าไปแล้วในความฝันเจ้ากรมประกาศต่อภายนอกว่าเนื่องจาก เหมยเซียวม้าไม้ไผ่ของท่านป่วยตาย จึงมีใจให้แม่นางหวงหรั่ง แม่นาง หวงหรั่งผู้นี้ดูเหมือนจะเป็นภรรยาของประมุขสำนักเซียนอวี่หูเซียงหงเงิน กระมัง"

คำพูดนี้ของเขานับเป็นการเปิดประเด็นขึ้นมา

ได้ทำคนอื่นๆ พากันอุทาน "เจ้ากรมยังไปเจอจาสุซอ อ้อ ถึงขั้นยอม มอบหุ่นกลนักรบระดับสุดยอดให้เพื่อการนี้โดยไม่เสียดาย หุ่่มสุดตัวจริง"

ทุกคนพูดคุยกันอย่างครึกครื้น หลี่ลู่ที่อยู่ด้านข้างฟังแล้วกลับ หน้าแดง... ได้ทำเจ้ากรมของตนมีชื่อเสียงอยู่เพียงเท่านั้น ในความฝันครั้งนี้

กล่าวได้ว่าถูกทำลายจนหมดสิ้นแล้ว

มีเพียงได้เท่าเจ้ากรรมที่แค้นเสียงเย็นชา ถือเสียว่าฟังเสียงสุนัขเห่าหอน

ไม่นานนักเป้าก็คุ้มตัวนักโทษสี่คนเข้ามา

"เจ้ากรรม อยู่ที่นี่ทั้งหมดแล้วขอรับ" เขารายงานและส่งให้นักโทษทั้งสี่คุกเข่านั่งเรียงกัน ข้างหลังนักโทษทั้งสี่ยังมีคนหามศพสี่ร่างเข้ามาด้วยศพถูกวางไว้บนพื้นหิมะนอกประตู บนนั้นคลุมด้วยผ้าขาว

พวกเขาได้ทำหยุดชูปักกะทันหัน ทุกคนต่างมองไปยังนักโทษสี่คนนี้

ผู้ช่วยกองแพทย์ชาวถานจีเอ่ยว่า "เจ้ากรรม เดิมทีสี่คนนี้บาดเจ็บสาหัส จึงป่วยตายอยู่ในคุก แต่ในฝันประหลาดพวกเขาโชคดี บังเอิญพบได้เท่าหัวหน้าสำนักแพทย์หลวงที่กำลังหาคนทดสอบยา จึงรอดชีวิตมาได้"

ดีอิซิจับจองนักโทษสี่คนนี้และโบกมือเป็นสัญญาณ เหมียวอวินจื่อที่นั่งอยู่ด้านข้างก็กลืนลมหายใจเช่นกัน

เป้าอุ้มผ้าขาว ทุกคนพลันเพ่งมองด้วยความจงงสงสัย เห็นเพียงศพที่เน่าเปื่อยเล็กน้อย ลักษณะเหมือนนักโทษทั้งสี่คนที่ยังมีชีวิตอยู่ทุกประการ

ดีอิซิกกล่าวว่า "พวกเจ้าทั้งสี่คนจงหันกลับไป"

นักโทษทั้งสี่คนฟังแล้วก็งุนงงไปหมด ในความฝันนอกความฝันอะไรกัน โชคดีรอดชีวิตอะไรกัน

พวกเขาหันกลับไปพร้อมกัน แน่ใจว่าย่อมเห็นศพสี่ร่างที่หน้าประตู ทั้งสี่คนตกตะลึง เนิ่นนานก็ลุกเดินเข้าไปอย่างลังเล

"นะ...นี่..." มีคนสี่ร่างของตนเอง ทำทางไม่อยากจะเชื่อ

"พะ...พวกเราตายแล้วหรือ" นักโทษอีกคนถามเสียงค่อย

ได้ทำซิมการ์ดคิวพลาจ้อย่างไร" "ใช่แล้ว"

"จะเป็นไปได้ยังไง" มีคนตะโกนเสียงดัง "พวกเจ้าขุนนางสุนัขกำลังเล่นอะไรอยู่กันแน่!"

พอเขาพูดเช่นนี้ นักโทษอีกสามคนที่เหลือแววตาจึงเต็มไปด้วยความเคลือบแคลง

หลั่ลู่ที่คอยจดบันทึกอยู่ด้านข้างเอ่ยว่า "ได้ยินเรื่องการตายของตนเองแล้วไม่มีอาการผิดปกติ"

เหมียววุ้นจึงพูดออกมาอย่างอดไม่อยู่ "เมื่อครู่ตอนอยู่ผาไปกู พวกเขาจะต้องศพของตนเองแล้วจึงจะละลายไป"

เป่าลู่ได้ยินดังนั้นก็คว้านักโทษคนหนึ่งมา หิ้วตัวเขาไปยังข้างศพของตนเอง ยามนี้นักโทษคนนั้นเริ่มสงสัยแล้วว่านี่เป็นแผนการของราชสำนัก

เขาดั้นรนไปพลางร้องด่าอย่างเดือดดาลไปพลาง

เป่าลู่กัดร่างเขาลงบนศพ ในช่วงเวลาที่เขาสัมผัสกับศพของตนเอง ร่างกายเขาพลันบิดเบี้ยวอย่างน่าประหลาด ต่อจากนั้นใบหน้า แขนขาทั้งสี่ ไปจนถึงทั่วร่างกายก็บิดเบี้ยวหลอมละลายในช่วงพริบตา สุดท้ายก็สลายหายไป

นักโทษอีกสามคนที่เหลือเห็นสถานการณ์แปลกประหลาดเช่นนี้ ก็ร้องด่าไม่ออกอีกต่อไป

สายลมระลอกหนึ่งพัดกระเพื่อมมาจากรอบด้าน นักโทษทั้งสามคน ประหนึ่งคว้านสีเทา ทบซ้อนและบิดเบี้ยวหลายครั้ง ก่อนจะสูญสลายไป กลางอากาศเช่นกัน อย่างไรก็ตามแต่เสื้อผ้า แม้กระทั่งเส้นผมยังไม่เหลือไว้สักเส้น

ได้ทำทุกท่านเสียบั้นไม้อ่อยวาจา เนื่อนานทีเดียวได้ทำซึ่งจึงเอ่ยว่า
"ไม่เคยพบเจอมาก่อน!"

เหมือนวณิจที่อยู่อู่ด้านข้างถามว่า "คนที่พินคินชีพเหล่านี้มีอาการ
กระหายเลือดหรือคลุ้มคลั่งหรือไม่"

ทุกคนตรึงตรองพักหนึ่งก็พากันส่ายหน้า ได้ทำซึ่งจึงเอ่ยอีกว่า
"ไม่แตกต่างอะไรจากตอนที่ชีวิตอยู่ ไม่เห็นอาการผิดปกติ"

จากนั้นก็มีคนพูดเสียงค่อย "บางที่เป็นเช่นนี้ก็ดีเช่นกัน สวรรค์
เมตตาสรรพชีวิต หากพวกเขาแค่ใช้ชีวิตต่อไปให้ดีกว่าไม่เห็นเป็นไร"

พอเขากล่าวเช่นนี้ก็มีคนเสียดสีทันที "มารดาของได้ทำใจก็เป็น
หนึ่งในผู้ที่พินคินชีพ ท่านย่อมต้องพูดเช่นนี้อยู่แล้ว"

คนผู้นั้นเสียบั้นไปทันใด

วังหลวง เจดีย์หยวนหรง

พระโอรสพระธิดาที่พินคินชีพมีมากถึงแปดสิบกว่าพระองค์

แน่นอนว่าจิ่วเซิงไปเองก็ตื่นตระหนกอย่างยิ่ง แต่เห็นคนเหล่านี้
ไม่ว่าการพูดจาหรือการกระทำล้วนไม่แตกต่างจากในความฝัน ไม่มี
ความผิดปกติอื่นๆ จึงค่อยๆ วางใจลงได้

เขาจัดให้ทุกคนพักอยู่ในชั้นใต้ดินของเจดีย์หยวนหรงแล้วไปแจ้ง
ซือเหวินอวี่

กระนั้นซือเหวินอวี่ก็กลับไม่ได้พบเขา เพียงเอ่ยด้วยน้ำเสียงล่องลอยว่า
"ในเมื่อสวรรค์เมตตา เช่นนั้นก็ดูแลพวกเขาให้ดีกว่า"

จิ่วเซิงไปได้รับคำสั่ง กอปรกับพระโอรสพระธิดาเหล่านี้มีได้น่ากลัว
เหมือนปีศาจร้าย จึงได้แต่จัดหาที่พักให้พวกเขาใหม่

ในจำนวนนั้นองค์ชายห้าซึ่งมีนามเดิมว่าชื่อเยียนจื่อ ภายหลัง ถูกบังคับให้เปลี่ยนไปใช้สกุลจ้าว จึงมีชื่อว่าจ้าวเยียนจื่อ

นอกความฝันเขา 'หายสาบสูญ' ไปนานแล้ว บัดนี้กลับปรากฏตัวขึ้น อีกครั้ง

แม้กระทั่งชิงไปเองยังรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

เรื่องคนตายฟื้นคืนชีพแพร่สะพัดไปอย่างครึกโครมในเวลาอันรวดเร็ว ตามความเห็นของตี่อี่ชีวควรบุกเบิกพื้นที่ใหม่ให้คนเหล่านี้อยู่แยกต่างหากจากคนทั่วไป เพื่อป้องกันมิให้เกิดภพภัยขึ้น

แต่ยามบ่ายชื่อเวินอวี่กลับประกาศพระราชโองการฉบับหนึ่ง

เนื้อความในพระราชโองการคือฟ้าดินมีเมตตา ให้กำเนิดและเลี้ยงดูสรรพสิ่ง สรรพสิ่งก่อกำเนิดและเติบโต ตายไปและดับสูญ จากนั้นก็ก่อกำเนิดและเติบโตอีกครั้ง ในเมื่อได้มีชีวิตใหม่ก็เหมือนเกิดใหม่อีกครั้ง

พระราชโองการฉบับนี้ถูกประกาศออกไปภายในวันนั้น ดังนั้นคนที่ฟื้นคืนชีพในความฝันจึงได้ใช้ชีวิตเหมือนคนปกติทั่วไป

ราษฎรต่างซาบซึ้งในพระเมตตาของฮ่องเต้ ทว่าก็มีคนหวาดหวั่นเป็นกังวลเช่นเดียวกัน ชั่วขณะจึงเกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ไปทั่ว

สำนักเขียนอวี่หู

หวังชู่ยั้งคงอาละวาดไว้อย่างไร เรียกร้องจะพบหวังหฺว่ง

เขี่ยเซ้าซ่งรู้ว่าเขาเป็นเพียงตัวตลกที่กระโดดข้ามคาน* จึงส่งคนไปสกัดเขาใ้นอกประตูเขาเท่านั้น แต่อีกสามคนที่เหลือไม่ว่าจะอย่างไร ก็มีอาจสกัดไว้ได้

* ตัวตลกกระโดดข้ามคาน เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ไม่ได้มีความสำคัญ แต่เที่ยวอาละวาดสร้างความรำคาญใจ

เหอซีจิน จางซูจีว และอู่จื่อไฉ่เดินทางมาด้วยกันสามคน เรียกห้อง
ขอพบเซี่ยหงเจินและหวงหรงเช่นเดียวกัน

พวกเขาอยากรู้อยู่แล้วว่าหวงหรงมิได้อยู่ที่สำนักเซียนอวี่หู แต่
พวกเขารู้มากไปกว่านั้นว่าในตอนนี้นางหรงปากเอื่อยคำพูดไม่ได้ ร่างกาย
มีอาการชยับ ความจริงแล้วไม่อาจซักถามอะไรจากปากนางได้ทั้งนั้น
จึงได้แต่มาคาดคั้นสำนักเซียนอวี่หู คาดคั้นเซี่ยหงเจิน หรือแม้กระทั่ง
เซี่ยหลิงปี้!

ร้อยปีในความฝันหวงหรงปรับปรุงเมสิดพันธุ์จำหมายมาโดยตลอด
ช่วยเหลือผู้คนนับไม่ถ้วน

ส่วนนอกความฝัน ในฐานะนักปรับปรุงพันธุ์พืชก็กล่าวได้ว่าหวงหรง
เป็นผู้มีชื่อเสียง

บัดนี้เหอซีจิน จางซูจีว และอู่จื่อไฉ่อยากรู้สึกเดือดดาล จะต้องรู้ให้
ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับนางกันแน่

หลังจากความฝันทั้งสองครั้ง หัวลูกศรล้วนชี้ไปที่เซี่ยหลิงปี้ นี่คง
มิใช่เป็นความบังเอิญอะไร

...ชาวบ้านถึงขั้นเล่าลือกันว่าเซี่ยหลิงปี้ยังเกิดความคิดต่ำช้ากับ
หวงหรงจึงปองร้ายนาง ส่วนหวงหรงก็กลายเป็นผีร้าย

สองครั้งที่เข้าสู่วังฝันเป็นเพราะความแค้นของนางยังไม่สลาย
หายไป จึงเข้าไปเพื่อแก้แค้นเซี่ยหลิงปี้

ทั้งสามคนได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วย่อมเดือดดาลมากกว่าเดิม ทว่า
พวกเขาไม่ได้พบเซี่ยหงเจิน

บัดนี้เซี่ยหลิงปี้ป่วยหนัก ไม่สามารถพบแขกได้โดยสิ้นเชิง ส่วน
เซี่ยหงเจินก็ไม่ได้อยู่ที่สำนักเซียนอวี่หู

เมืองหลวง กรมชื้อเทียน

หิมะสีขาวปกคลุมถนนยาว คอเสื้อขององครักษ์หน้าจวนมีน้ำแข็งเกาะ
เวลานี้เองทุกคนรู้สึกว่ตรงหน้าสว่างวาวราวกับฟ้าดินมีแสงเจิดจ้า
สาดออกมาทะลันทัน องครักษ์สองคนมองตามแสงไป เห็นคนผู้หนึ่ง
กางร่มเดินเข้ามา

สองตาของเขาพันด้วยแถบผ้าสีขาว อารมณ์สีขาวทั้งร่างปราศจาก
ฝุ่นธุลี รองเท้าผ้าไหมที่สวมใส่ไม่แปดเปื้อน

หิมะตกหนักเช่นนี้ ได้ผ้าเท้าของทุกคนล้วนจะแฉะสกปรก แต่เขา
กลับเหมือนลอยลงมาจากก้อนเมฆ ท่วงทีสง่างาม

เขามาถึงหน้าประตู หุบร่มกระดาศเคลือบน้ำมัน ยื่นเทียบชื้อ
ออกไปพลางเอ่ยว่า "ประมุขสำนักเขียนอู่หู่เชิญเงินมาขอพบเจ้ากรม
ชื้อเทียนดีอิชีว"

เชิญเงิน!

ลูกกระเดือกขององครักษ์ยับไปมา เน้นนานจึงตอบว่า "ประมุข
สำนักเขียนโปรดรอสักครู่"

เขาไม่สงสัยฐานะของคนตรงหน้าแม้แต่น้อย

...มีเพียงท่วงทีเท่านั้นเท่านั้นจึงจะคู่ควรกับฉายาเขียนกระบี่อันดับหนึ่ง
แห่งสำนักเขียน

กองเสวียนอู่ ห้องหนังสือ

ดีอิชีวกำลังพลิกดูเอกสารที่ส่งมาจากที่ต่างๆ พยายามหาเงื่อนไข
บางอย่างจาก 'คนตายที่ฟื้นคืนชีพ' ทว่าพลิกดูไปมาแล้วเหมือนจะ
ไม่มีร่องรอยใดๆ

เก้าอี้ล้อเข็นของหวงหรั่งถูกเข็นมาข้างโต๊ะทำงานของเขา พอสามารถอ่านเนื้อความในเอกสารของเขาได้ สิ่งนี้ก็ทำให้นางไม่รู้สึกเบื่อหน่ายถึงเพียงนั้น

จู่ๆ หลี่ลู่ก็มารายงานด้วยตนเองที่หน้าประตู "เจ้ากรรม ประมุขสำนักเขี่ย เขี่ยหงเงินมาขอพบขอรับ"

เขี่ยหงเงิน

ดีอิชีวิตฉันตอนนี้แล้วก็บังเกิดความรังเกียจขึ้นมาโดยพลัน ครั้นนึกถึงเรื่องราวในความผันประหลาด สีหน้าเขาก็พลันแปลกไป... จะไม่แปลกได้อย่างไร เขาเกือบยกย่องคนผู้นี้เป็นพ่อตาของตนเองอยู่แล้ว

"ประมุขสำนักเขี่ยอายุป็นี่ ดวงตาที่ใช้การได้ไม่ค่อยดี คลำทางมาตลอดทางเช่นนี้คงลำบากไม่น้อย ปล่อยให้เขารออยู่กลางหิมะช่างเสียมารยาทโดยแท้" ได้เท่าเจ้ากรรมกล่าวด้วยน้ำเสียงเสียดสี "ยังไม่รีบเชิญเข้ามาดื่มชาในห้องโถงรับแขกอีก"

หลี่ลู่อยากจะทำหน้าตาให้หวงหรั่งเหลือเกิน จะได้ระบายกลิ่นน้ำส้ม* ที่กระจ่ายอยู่ทั่วห้องหนังสือออกไป

* กลิ่นน้ำส้ม หมายถึงความริษยา หึงหวง

65

ต่อสู้อยู่

กรมชื้อเทียน ห้องโถงรับแขกของกองเสวียนอู่
 เชี่ยวหงเงินถูกเชิญเข้ามาข้างใน ชาถูกยกมาให้อย่างรวดเร็ว
 เขามิได้เสงัด เพียงใช้มือประคองถ้วยชาขึ้นมา เผื่ออย่างอดทน
 เขามักจะมีมารยาทเสมอ ไม่ว่าเวลาใดล้วนไม่เคยเสียกิริยา

ข้างนอกเสียงฝีเท้าดังโกล้งเข้ามา ตี้อี๋ขวย่างเท้าเข้ามาข้างในพร้อม
 ลมหิมะระลอกหนึ่ง

เชี่ยวหงเงินวางถ้วยชา ลูกขึ้นยืน สองคนประสานสายตา ช่วงเวลา
 ร้อยปีในห้วงฝันคล้ายมายาตั้งความจริง รวากับสิ้นสุดลงแล้วทว่าก็คล้าย
 ยังดำรงอยู่

"ประมุขสำนักเชียว ลมอะไรพัดท่านมาถึงที่นี่ได้" ได้เท่าเจ้ากรม
 ไม่รือร่อน นั่งลงบนเก้าอี้ประธานทันที

เชี่ยวหงเงินไม่สนใจคำพูดเหน็บแนมของเขา เอ่ยว่า "ให้ข้าพบนาง

สักครั้ง"

"นาง?" ตี๋อืชิวคิดขี้นมเป็นชา "นางคนใด"

เซี่ยหงเจินเอ่ยเสียงเคร่งขรึม "ตี๋อืชิว ไม่ว่าท่านกับนางมีความสัมพันธ์
เช่นไร ขอให้ข้าได้พบนางสักครั้ง!"

"มีความสัมพันธ์เช่นไรหรือ" ตี๋อืชิวเก็บสายตากลับมา ปลายนิ้วจุ่มชา
แล้ววาดวงกลมบนโต๊ะเบาๆ "เซี่ยหงเจิน ในสายตาท่าน ข้ากับนางมี
ความสัมพันธ์เช่นไรหรือ"

"หัวงฝ้นร้อยปีทุกคนต่างรู้ ยังต้องให้ข้าพูดมากอีกหรือ" เซี่ยหงเจิน
เบือนหน้าไปอีกทาง ความอึดครึ้มในน้ำเสียงสะท้อนออกมาทั้งหมด

"ทุกคนต่างรู้หรือ" ตี๋อืชิวหัวเราะเบาๆ แต่ละถ้อยคำแต่ละประโยค
ล้วนเลียดสี "เช่นนั้นที่ประเสริฐยิ่งนัก ประมุขสำนักเซี่ยอยากพบนาง
ข้าให้ตามที่ท่านขอได้ แต่ก็ขอให้ประมุขสำนักเซี่ยตอบสนองความต้องการ
ของข้าด้วยเช่นกันได้หรือไม่"

"ตอบสนองความต้องการของท่านหรือ" เซี่ยหงเจินขมวดคิ้ว "ท่าน
คิดจะเล่นอุบายอะไรอีก"

ตี๋อืชิวกล่าวว่า "เรื่องมาถึงบัดนี้ ใจของนางอยู่กับใคร คิดว่า
ประมุขสำนักเซี่ยคงรู้แจ้งแก่ใจ"

เซี่ยหงเจินย่นม้วยอยู่แล้ว เขาเอ่ยว่า "นางเข้าสู่หัวงฝ้นสองครั้งล้วน
ซักระปี่มายังสำนักเซี่ยจนอ้วน หุ่นต้องถูกราชสำนักบงการแน่นอน"

ตี๋อืชิวมองออกไปนอกห้องโถง กองเสวียนอุหิมะตกหนัก เขา
ยิ้มน้อยๆ พลางเอ่ยว่า "ประมุขสำนักเซี่ยอยากจะถามอีกใช่หรือไม่ว่า
ตกลงแล้วนางถูกราชสำนักบงการหรือถูกข้าล่อลวงกันแน่"

เซี่ยหงเจินแค่นเสียง มิได้ตอบคำ

ทว่าเรื่องนี้ก็ชัดเจนอยู่แล้ว ในห้วงฝันทั้งสองครั้งฝ่ายที่ได้รับ
ความเสียหายล้วนเป็นสำนักเขียนอิฐ เขียนหนังสือจะไม่สงสัยได้อย่างไร

เขาสงสัยถึงขั้นที่ว่าตลอดเวลาร้อยกว่าปีของการเป็นสามีภรรยา
ในหอจี๊ การโอบอ้อมผ่อนตามของนางเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จกันแน่

ในอดีตอย่างน้อยเขียนเงินก็มั่นใจว่าหวงหรั่งชอบเขา ไม่ว่า
ความจริงใจจะมีมากน้อยเพียงใด อย่างน้อยมันก็มีอยู่

แต่บัดนี้เขาไม่แน่ใจแล้ว

เวลาร้อยปีในความฝันครั้งนี้นางมีเจตนาแอบแฝงอย่างเห็นได้ชัด
แต่ยังคงสามารถกระวนเข้าเป็นศิษย์สำนักเขา วางตัวคล้ายใกล้ชิดคล้าย
เห็นห่างกับเขา รั้งมือกับเขาทั้งในที่แจ้งและในทางลับตลอดร้อยปี

นางเป็นสตรีเช่นไรกันแน่

เขียนเงินไม่ตอบคำถามของตี่อิซิว เพียงเอ่ยว่า "เหตุใดนางถึง
ไม่ออกมาพบข้าด้วยตนเอง"

"กระอักกระอ่วนใจระมั่ง" ได้ทำเจ้ากรมตอบอย่างไม่จริงจัง
"ถึงอย่างไรความสัมพันธ์ก็ยุ่งเหยิงซับซ้อน หากน่วมบ่ามาพบจะนับเป็น
คนรุ่นเดียวกันหรือเป็นศิษย์ดีเล่า"

"ก็ถูก" เขียนเงินจับจ้องลมหิมะข้างนอกพลาถามว่า "เช่นนั้น
เจ้ากรมต้องการอย่างไร"

ตี่อิซิวตอบอย่างไม่เร็วไม่ช้า "ยังจำได้ว่าในความฝันครั้งแรกประมุข
สำนักเขียนหนังสือหย่าเองกับมือ เมื่อความฝันสลายหนังสือหย่า
ก็สูญหายไป บัดนี้ในเมื่อได้พบกันอีก รบกวณประมุขสำนักเขียน
หนังสือหย่าขึ้นอีกฉบับเป็นอย่างไร"

เขาเห็นเขียนเงินมีสีหน้าราบเรียบ จึงคิดว่าคนผู้นี้มิได้มีความรู้สึก

อันใดกับหวงหรง คงจะแค่หมายปองความงามของนางเท่านั้น

ดังนั้นได้ทำเจ้ากรรมจึงกล่าวด้วยน้ำเสียงผ่อนคลาย "หากข้าส่งหนังสือฉบับนี้เข้าไปไม่ว่านางอาจจะออกมาพบท่านก็ได้ ใครจะรู้เล่า"

เป็นไปตามที่คิด เชียหงเจินไม่แปลกใจกับข้อเสนอของตี่อืชิว... ตั้งแต่ในห้วงฝันครั้งแรกเรื่องนี้ก็เผยเงื่อนไขออกมาแล้ว เพียงแต่เขาในตอนนั้นยังไม่อยากจะเชื่อ

เขามองออกไปยังลานเรือน เห็นหิมะโปรยปรายดังกลีบनुปผาปลิวฟุ้งไปทั่ว

"เหมือนดื่ปี่หนาวเหน็บเป็นพิเศษจริงๆ" เชียหงเจินรวบอารมณ์สีชาวพลางพูดเบาๆ "หากนางตัดสินใจเช่นนั้นแล้ว ก็ได้"

ตี่อืชิวยกมือเป็นสัญญาณ จากนั้นก็มีคนนำกระดาศกับพู่กันมาให้ กระดาศถูกคลี่ออกบนโต๊ะตัวเล็ก เชียหงเจินจับพู่กันแต้มหมึกข้างหูได้ยินเสียงลมหิมะไม่หยุด ความเหน็บหนาวทับถมและจับตัวแข็งในหัวใจ

เขาจับพู่กันจรดลงไป ความทรงจำจับตัวเป็นน้ำแข็งที่ละชั้นๆ

...หากอดีตล้วนเป็นมายาหลง ยามนี้เจตนาเปิดเผยออกมาแล้ว
เจ้าต้องการสิ่งใดก็จงเอาไปเถิด

หนังสือหย่าฉบับหนึ่งเขาเขียนจนเสร็จสิ้นและลงนามโดยมีแถบผ้าสีชาวปิดตาอยู่

ตี่อืชิวได้รับหนังสือฉบับนี้แล้วก็ม้วนเข้าด้วยกัน ก่อนจะเก็บลงในวัตถุพิเศษเก็บของอย่างทะนุถนอม

เชียหงเจินกล่าวว่า "มีหนังสือนี้แล้วนางคงจะยอมมาพบหน้าข้าได้แล้วกระมัง"

"ยอมได้แน่นอน" ดีอิฐจันยกมุมปากขึ้นน้อยๆ ดวงตาเต็มไปด้วย
แววเลียดสี เขาเอ่ยว่า "ข้าจะไปเชิญนางมา"

เซี่ยหงเจินยิ้มพลางกล่าว "ดูเหมือนว่านางอยู่ในกรมซื้อเทียน
จะสูงศักดิ์มากจริงๆ แค่จะออกมาพบข้าสักครั้งยังต้องรบกวนให้เจ้ากรม
ไปเชิญด้วยตนเอง"

เดิมที่ดีอิฐจันเดินออกไปแล้ว พอได้ยินดังนั้นผีไต่ก็ชะงักเล็กน้อย
เขาอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นคล้อยตามอีกฝ่าย

"ประมุขสำนักเขี่ยกล่าวถูกต้อง ตอนนี้นาง...เพราะบางมากจริงๆ"

ดีอิฐจันออกจากประตูไป เซี่ยหงเจินตามไปหลายก้าว เขาเดินออกจาก
ห้องโถงรับแขก ริมทางสายเล็กที่ปูด้วยแผ่นอิฐมีลวดลายทอดยาวออกไป
ด้านเหมยตันหนึ่งที่ถูกหิมะปกคลุมบานสะพรั่ง เจิดจันตระการตา

เขายืนอยู่ได้ชยาคา หิมะในลานเรือนทับถมจนสูงถึงหัวเข่า

เซี่ยหงเจินยื่นมือออกไป เกล็ดหิมะเหล่านั้นถูกสายลมพัดพา
ลอยระล่องมาตกลงบนฝ่ามือเขา

ข้างหูได้ยินเสียงคนพูดว่า 'หงเจินจากไปครานี้ไม่รู้ว่ายังมีวัน
ได้พบกันอีกหรือไม่ บุปผานี้จะผลิบานยามต้องหิมะ ข้าจึงตั้งชื่อให้มันว่า
'เนี่ยนจวินอัน' นับแต่นั้นไปไม่ว่าสุดท้ายฟ้าเขียว ทุกทิวาราตรี ยามบุปผา
ผลิบาน ขอให้ท่านสุขสมบุญ'

ทว่าร้อยปีในความฝันนี้เขาไม่ได้รับบุปผานี้อีกเลย

หลวงหร่าง ปีนี้นี้หิมะหม่นดำมาเยือนอีกครั้ง แต่ทำยที่สุดแล้วเจ้าก็
เลือกที่จะผลิบานในกรมซื้อเทียน

ท่ามกลางลมหิมะ มีคนมุ่งหน้ามาทางนี้

เซี่ยหงเจินถอนสายตากลับมา ดังนั้นต้นไม้ที่แดงดูเพลิงต้นนั้น

จึงสูญสลายหายไปจากม่านตาเขา เขาจึงมองไปกลางหิมะ เห็นเพียง
ดี๊อชีวเห็นคนผู้หนึ่งมุ่งหน้ามาทางนี้

เข็นหรือ

ใช่ ดี๊อชีวเข็นเก้าอี้ล้อเข็น บนเก้าอี้ล้อเข็นมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่อย่างสงบ
เป็นสตรีนางหนึ่ง

สายลมพัดหิมะโปรย ร่มไม่อาจสกัดความหนาวเหน็บได้ ดังนั้น
ดี๊อชีวจึงเดินเร็วมาก

ชั่วครู่ต่อมาเขาเข็นสตรีบนเก้าอี้ล้อเข็นเข้ามาในห้องโถงรับแขก
เชี่ยหงเจินก้าวเร็วๆ เข้าไป...แน่นอนว่านั่นคือหวงหรง

นางสวมชุดกระโปรงผ้าโปร่งสีดำ ชายกระโปรงฟูพอง อารมณ์
ดูซับซ้อนและงามวิจิตร บนผ้าโปร่งประดับด้วยลูกปัดเม็ดเล็กเป็น
ลวดลายหกแฉกคล้ายเกล็ดหิมะที่ปลิวว่อน เข้ากับสภาพอากาศในวันนี้
ทีเดียว

มวยผมของนางก็เกล้าอย่างเรียบง่าย บนศีรษะเสียบหวีสักรูปพัด
อันหนึ่ง ขอบหวีสักรประดับไข่มุก

เหมือนกลัวว่าจะหนาว ด้านนอกนางสวมชุดคลุมกันลมทับอีกที
สายผูกของชุดคลุมกันลมเป็นพู่ระย้าหยกขาว ยามนี้มีมือเรียวยาวบอบบาง
ของนางทับอยู่บนสายพู่ระย้านี้เบาๆ แม้กระทั่งเล็บนิ้วมือนิ้วประดับไข่มุก
ที่ทำเป็นลวดลาย

ตลอดทั้งร่างตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าประณีตงดงามจนดูไม่เหมือนจริง
เชี่ยหงเจินคิดไม่ถึงว่าจะได้พบเห็นนางในสภาพเช่นนี้

นางนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็นอย่างเรียบง่าย เกล็ดหิมะกระจัดกระจาย
ละลายอยู่บนผืนนาง ใบหน้าของนางยังคงประณีต งดงามจนใกล้เคียง

กับนางปีศาจ แต่ดวงตากลับไร้ประกายคล้ายสูญเสียชีวิตวิญญาณไปแล้ว
 เชียหรงเงินเดินไปตรงหน้านาง ต่อให้ในความฝันครั้งแรกหวงหรง
 จะเอ่ยคำพูดแปลกๆ กับเขา ต่อให้เขาได้เห็นร่องรอยที่น่าสงสัยในห้องลับ
 กลางเขาลึก ต่อให้เขาเชื่อเรื่องทั้งหมดนี้ไปครึ่งหนึ่งแล้ว แต่ยังคงคิดไม่ถึง
 ว่าหวงหรงในตอนนี้อาจมีสภาพเป็นเช่นนี้

เขาเคยคิดว่าบางทีอาจเป็นละครฉากหนึ่งของหวงหรงที่อยาก
 ทำให้เขาเสียใจ ทั้งยังเคยคิดถึงความเป็นไปได้ที่ราชสำนักอาจหลอกใช้
 หวงหรงเพื่อโจมตีสำนักเซียนอวิ๋ว หรือไม่หวงหรงก็หนีไปรักคนใหม่
 โฉเข้าหาดีอีชีวแล้ว หรือเดิมทีนางเป็นแค่หมากตัวหนึ่งของซือเวินอวิ๋ว
 นับตั้งแต่ตอนที่นางปรากฏตัวต่อหน้าเขาก็เป็นแผนการหลอกลวง
 อย่างหนึ่ง

แต่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้พบกับนางในสภาพเช่นนี้

เขายอบกายลง ยามที่ยกมือขึ้นสัมผัสเส้นผมของหวงหรง
 ความคมกริบถูกส่งมายังท้องนี้ ช่วงขณะนั้นในที่สุดมือของเซียนกระบี่
 อันดับหนึ่งก็สั่นเทา

...เขารู้ว่านั่นคือสิ่งใด ในฐานะประมุขสำนักเซียนอวิ๋วเขารู้ดีกว่าใคร
 ทั้งนั้น

"อาหรง?" พอสองคำนี้เอ่ยออกจากปากก็คล้ายจับตัวแข็งเพราะ
 ไอเย็นในหมันต์ ทำให้ลมหายใจสั่นสะท้าน

ดีอีชีวย้ายอ่างไฟเข้ามาวางไว้ข้างเท้าหวงหรงพลางพูดว่า "ประมุข
 สำนักเซียนอยากถามอะไรก็รับถามเสียเถิด" เขาปิดหยดน้ำที่ละลายอยู่บน
 เส้นผมนางออกอย่างแผ่วเบา ยิ้มพลางเอ่ยขึ้น "ถึงอย่างไรตอนนี้นาง...
 ก็เปราะบางเหลือเกิน อากาศเช่นนี้เดิมนี่ก็ไม่อยากจะพาออกมาพบแขก"

ทว่าเซียงเงินยังจะถามอะไรได้

ความรักตลอดร้อยกว่าปีเป็นเรื่องจริง ถูกพันทศวรรษเป็นเรื่องจริง
ถูกกักขังสิบปีก็เป็นเรื่องจริง

เพียงแต่เวลาผันผ่านทุกสิ่งแปรเปลี่ยน มองหน้ากันแต่ไร้ซึ่งวาจา

เซียงเงินอยากจะกุมมือหวงหำไว้ ทว่าดีชีวกัดได้อย่างรวดเร็ว เขายับเท้าอึดื้อของหวงหำไปข้างหลังเล็กน้อยแล้วเอ่ยบอก

"ประมุขสำนักเซียงอาจไม่รู้ว่ธรรมเนียมชายหญิงในโลกสามัญ
เคร่งครัดทีเดียว ท่านทำเช่นนี้เสียมารยาทยิ่ง"

เซียงเงินสุดหทัยใจเข้าลึกๆ สะกดกลิ่นอารมณ์ทั้งหมดที่พุ่งพล่าน
ปั่นป่วนอยู่ในอก เขาพยายามทำให้น้ำเสียงของตนเองสงบนิ่ง

"ข้าจะพานางกลับไป"

"พากลับไป?" ดีชีวกล้ายไดยินเรื่องขบขันปานนั้น เขาถามว่า
"หลังจากนั้นเล่า ส่งตัวนางให้เซียงหลังปีหรือ"

เซียงเงินอึ้งงันไป ในที่สุดได้ทำเจ้ากรรมก็หัวเราะออกมาแล้ว
ถามต่อ

"หรือว่าพาดำนางไปปาวประกาศต่อสำนักเซียนทั้งหมด คั้นความ
บริสุทธิ์ให้เซียงหลังปี"

เขาแน่นย้ำคำว่า 'ความบริสุทธิ์' จนฟังดูเหมือนการเยาะหยัน

เซียงเงินเอ่ยเสียงขุ่นเคือง "ดีชีว นางเป็นภรรยาของข้า!"

ดีชีวได้กลับทันที "มิใช่نانแล้ว" กล่าวจบเขาก็ลูบผมยาวของ
หวงหำ "เซียงเงิน ต่อให้ในอดีตที่ดำบลเขียนฉานางทำผิดพลาด
ไปครั้งหนึ่งก็ไม่มีเหตุผลที่นางจะต้องเป็นของท่านไปทั้งชีวิต"

"ผิดพลาดไปครั้งหนึ่งหรือ" เซียงเงินแค้นหัวเราะ แม้เป็นคนที่

สุขภาพและใจกว้างเช่นเขา ยามนี้ว่าจากเปลี่ยนเป็นเฉียบคม "ท่านมีสิทธิ์อะไรมาพูดแทนนาง มีสิทธิ์อะไรมาตัดสินใจแทนนาง มีสิทธิ์อะไรมาใคร่ครวญผิดถูกแทนนาง"

ตีสื่อชิวกดมือลงบนไหล่หวงหรั่งเบาๆ เขาสบตากับเซี่ยหงเงิน ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว "สิทธิ์ที่ร้อยปีในความฝันนางตอบรับคำขอของข้า ยอมแต่งเป็นภรรยาของข้า"

โลหิตของเซี่ยหงเงินจับตัวแข็ง ฝ่าเท้าชนเซเล็กน้อย ได้แต่ถอยไปหนึ่งก้าว

"ความฝันหนานเคอ* ถือเป็นเรื่องจริงได้หรือ" เซี่ยหงเงินยิ้มอย่างเย็นชาพลางเอ่ยขึ้น "ตีสื่อชิว วันนี้ข้าจะต้องพานางจากไปให้ได้" เซี่ยหงเงินเป็นคนสุขภาพอ่อนโยนมาโดยตลอด น้อยครั้งนักที่คนอื่นจะได้เห็นท่าที่แข็งกร้าวของเขา แต่บัดนี้กระบี่แห่งจิตของเขาอยู่ในมือขณะเอ่ยเสียงแผ่วเบา "ใครก็มีอาจขัดขวาง"

"เช่นนั้นก็มาตัดสินกัน" ได้เท่าเจ้ากรรมไม่เกรงกลัวแม้แต่รอยถึงขั้นกล่าวอย่างเสียดสีว่า "เขียนกระบี่อันดับหนึ่ง"

หากจะประมือแน่นอนว่ามีอาจกระทำในห้องโถงรับแขกได้

เซี่ยหงเงินกับตีสื่อชิวใจตรงกัน ต่างถอยออกไปในลานเรือน

ลมหิมะพัดหิวัดหิว เจาร่างหนึ่งขาวหนึ่งม่วงเผชิญหน้ากันกลางสายลม เพียงครู่เดียวหิมะที่โปรยปรายก็คมกริบดุจใบมีด

กระบี่แห่งจิตในมือเซี่ยหงเงินสาดแสงไปทั่วฟ้าดิน ส่วนมือของตีสื่อชิว

* ความฝันหนานเคอ ใช้อุปมาถึงชีวิตคนที่เป็นดังความฝัน ยศถาบรรดาศักดิ์ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน โดยคำว่า "หนานเคอ" มาจากนิยายเรื่อง 'ตำนานเจ้าเมืองหนานเคอ' เล่าถึงความฝันของตัวละครเอกจวนอวี่เฟิน ที่ฝันว่าตนได้เข้าไปในแคว้นต้าไหวอัน กลายเป็นเจ้าเมืองหนานเคอและแต่งงานกับองค์หญิง แต่สุดท้ายตื่นมากลัวพบว่าเป็นเพียงความฝัน

ก็ผุดเกล็ดงูสีเขียวขึ้นอีกครั้ง หมอกพิษกลุ่มหนึ่งโอบล้อมเขาไว้ ยามหิมะ
ต้องโอบหมอกเกิดเสียงดังจี้ ครันเห็นสถานการณ์เช่นนี้ผู้คนรอบข้างต่างรู้ว่า
แย่แล้ว

จากนั้นกระบี่ของเซี่ยหงเจินก็ฟาดฟันลงมา ประกายเจิดจ้าดัง
อสณิบาด รวากับจะแยกผืนนภาและปฐพีออกจากกัน

ส่วนตื้อชีวิตเนื่องจากศึกษาค้นคว้าอย่างบ้าคลั่งมาร้อยปีในความฝัน
จึงกระจ่างแจ้งในกระบวนการทำของสำนักเซียนอวิ๋วเช่นเดียวกับรู้จักนิ้วมือ
ของตนเอง เขาใช้หมอกพิษต้านรับกระบี่นี้ จากนั้นอุ้งมือตุดตะขอลูจุ่ม
กลับไป หูของทุกคนได้ยินเพียงเสียงปะทะกันของกระบี่และกรงเล็บ
สายตาเห็นเพียงเงาพราเลือน

หวงหรั่งหันมองไปทางลานเรือน ร้อนใจอย่างยิ่ง

นางไม่ยอมให้คนในลานเรือนตัดสินแพ้ชนะกันเช่นนี้ สาเหตุหลัก
เป็นเพราะหวังว่าตื้อชีวิตจะสู้ไม่ได้

แม้เซี่ยหงเจินจะนำโมโห ทว่ามิใช่คนที่ค่อยไว้อวดแน่นอน

เทียบกับเขาแล้ว ตื้อชีวิตนับเป็นชนรุ่นหลังอย่างแท้จริง ยิ่งไปกว่านั้น
เขายังเป็นเพียงช่างฝีมือคนหนึ่ง เกรงว่าในด้านพลังวัตรคงจะเสียเปรียบ
เป็นพิเศษ

ส่วนในลานเรือน ได้เท่าเจ้ากรรมย่อมไม่ใช่แต่กำลังเข้าสู่อยู่แล้ว

ในเมื่อรับศึกแล้วย่อมต้องต่อสู้อย่างสุดฝีมือ เซี่ยหงเจินร้ายกาจ
ใช้ว่าเขาจะไม่รู้

หากมีแต่คนของกรมซือเทียนก็แล้วไปเถิด ถึงอย่างไรในปาก
คนเหล่านี้นักไม่อาจมีข้างออกออกมา* ได้อยู่แล้ว ทว่าหวงหรั่งอยู่ใน

* มาจากสำนวน 'ปากสุนัขไม่มีข้างออกออกมา' หมายถึงไม่สามารถแยกคำพูดดี ๆ ออกมาได้

ห้องโถงรับแขก หากเขาถูกเชื้ยงเงินกดลงกับพื้นตีจนพื้นร่วนและ
ต้องเที่ยวหาพื้นไปทั่วพื้นเล่า...

แต่คิดก็สยดสยองแล้ว

ด้วยเหตุนี้ได้ท้าเจ้ากรมจึงจัดไฟตายออกมาใช้ทั้งหมด

ในวัดฤๅษะเก็บของของเขามีทั้งกลไก กับดัก อาวุธลับ ถึงขั้น
มีระเบิด เกรงว่าแม้แต่เซียนกระบี่อันดับหนึ่งก็ยังไม่เคยพบเห็นมาก่อน

และเชื้ยงเงินก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อนจริงๆ

เหล็กขนาดใหญ่ที่ยิงอสนีเพลิงออกมาจากระบบออกยาวได้ ทำให้
บนพื้นเต็มไปด้วยเศษหินและเกล็ดน้ำแข็งนั่นคืออะไร

ทั้งยังมีลูกกลมที่ฝังตัวอยู่ในหิมะ ทั่วทั้งลูกเต็มไปด้วยหนามยาว
พอเหยียบก็จะฟันเข้มพิษนับไม่ถ้วนออกมานั่นคืออะไร

เอาเป็นว่ากองเสวียนลู่ในวันนี้ ได้ท้าเจ้ากรมกำลังต่อสู้ตัดสิน
แพ้ชนะกับเซียนกระบี่อันดับหนึ่งอยู่

เชื้ยงเงินที่โกรธจัดรู้สึกตกใจเช่นกันเมื่อพบว่าคนผู้นี้รับมือได้ยาก
ทีเดียว

ส่วนได้ท้าเจ้ากรม...ไม่มีเวลาคิดอะไรอีกแล้ว

หวงหรั่งนั่งอยู่ในห้องโถงรับแขก ข้างท้ามีอ่างไฟให้ความอบอุ่น
แต่ในใจกลับร้อนรนดุจไฟเผา

หลี่ลู่ เป้าลู่ และคนอื่นๆ ทอยยุดมาถึง แต่เห็นได้ชัดว่าไม่มีประโยชน์
...สงครามครั้งนี้ไม่มีผู้ใดในกรมซือเทียนสามารถก้าวท้าวได้

ทุกคนร้อนใจจนไม่รู้จะทำเช่นไรดี เพราะหัตถ์ที่มีผู้ปราดเปรี๊ยะท่านหนึ่ง
ปรากฏตัวออกมา!

เหมียววอวินจ้อก้าวเข้ามา มีได้มองสองคนที่สู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย

ด้วยซ้ำ แต่ตรงเข้าไปในห้องโถงรับแขก

หวงหรั่งเห็นเขาแล้ว ในที่สุดก็บังเกิดความหวังขึ้นเสียวหนึ่ง

เหมียวววินจื้อก้าวเท้าไปข้างหลังหวงหรั่ง ยกมือขึ้นจะจับปลายเข็ม
เกี่ยววิญญาณตรึงกระดูกบนศีรษะนาง

"หากยังไม่หยุด ข้าผู้เฒ่าจะช่วยพวกท่านดึงเข็มนี้ออกมาเสีย!"

เขากล่าวเสียงดุดัน

หวงหรั่ง "..."

...ขอบคุณท่าน นี่ช่างเป็นความคิดที่ดีจนชวนให้ฟ้าผ่าตายจริงๆ!

ทว่าสองคนที่ต่อสู้กันอยู่ในลานเรือนกลับหยุดมือจริงๆ

กองเสวียนคู่สภาพและเทะนานแล้ว บรรดาศิษย์ต่างหลบไปด้านข้าง
ดื้อฉิวก้าวเร็วๆ เข้าไปในห้องโถงรับแขก เชียหงเงินย่อมือตามไปด้วย

มือของเหมียวววินจื้อยังคงทำท่าจะจับปลายเข็ม แต่เข็มเกี่ยว
วิญญาณตรึงกระดูกนั้นกลับมีอาจตะต้องได้ หากไม่แล้วกะโหลกศีรษะ
จะเจ็บอย่างรุนแรง

แววตาของหวงหรั่งสั่นไหวเล็กน้อย เหมียวววินจื้อเอ่ยในที่สุด
"เซียหงเงิน ให้นางรั้งอยู่ที่กรมซื้อเทียนเถิด ที่นี้มีข้าผู้เฒ่าคอยดูแล
ท่านสามารถวางใจได้"

ด้วยฐานะของเหมียวววินจื้อ หากยอมเอ่ยคำพูดเช่นนี้ออกมา
ย่อมต้องพูดได้ทำได้

เซียหงเงินขมวดคิ้วพลางกล่าวว่า "แต่จะให้ภรรยาของข้าผู้เฒ่าเซีย
รั้งอยู่ในกรมซื้อเทียนได้อย่างไร"

เหมียวววินจื้อถาม "ถ้าท่านพานางกลับสำนักเซียนอวี่หู่จะชี้แจงกับ
เซียหลังป้ออย่างไร"

พอเขาเอ่ยคำพูดนี้ เชียหรงเงินก็ชะงักไปจริงๆ เน้นนานเขาจึงตอบว่า "ข้า...จะปกป้องนางอย่างสุดกำลัง"

"เชียหรงเงิน" ตี้อิวเซ็นแก้อี้ล้อเซ็นของหวงหรงเบาๆ ให้นางหันไปหาเชียหรงเงินพลางพูดว่า "ท่านเอาแต่บอกนางว่าท่านจะปกป้องนางอย่างสุดกำลัง! ท่านเอาแต่บอกนางว่าสาเหตุที่นางถูกทำร้ายด้วยเข็มเกี่ยววิญญาณตริ่งกระดุกเป็นเพราะท่านปกป้องนางอย่างสุดกำลัง! ที่นางถูกกักขังอยู่ในส่วนลึกของตำหนักหลวงผู้ก็เป็นเพราะท่านปกป้องนางอย่างสุดกำลัง!"

สายตาของเชียหรงเงินตกอยู่ที่หวงหรง หวงหรงใบหน้าแข็งทื่อ ดวงตาทั้งสองข้างว่างเปล่า นางไม่พูดไม่ขยับเหมือนวัตถุปลอมชิ้นหนึ่งที่ไร้ชีวิต เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาจะพูดออกได้อย่างไร

การละเลย ความระแวงแคลงใจ เจตนาเห็นห่างหลายปีเหล่านั้น คำพูดในปีนั้นเขาฟังแค่ช่วงแรกก็ดับบทพร้อมตำหนิสิ่งสอนนาง

การกักขังทรมานสิบปีนั้น แม้ในใจเขาจะเต็มไปด้วยความสงสัย แต่กลับไม่เคยพิสูจน์ยืนยัน ดังนั้นนางจึงไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวันมาสิบปี ใครเล่าจะรู้ถึงความเจ็บปวดของนาง

บัดนี้ได้พบกันอีกครั้ง เขาบอกว่าจะปกป้องนางอย่างสุดกำลัง แต่คนในวันวานกลับเต็มไปด้วยบาดแผลเสียแล้ว

"ข้า..." เขาเผชิญกับแววตาเลือนลอยไร้เรี่ยวแรงของหวงหรง เอ่ยคำพูดที่เหลือไม่ออก

เหมียวอวี่นจื๊อกล่าวหาว่า "บุญคุณความแค้นระหว่างพวกท่านข้าผู้เผ่าไม่สนใจ แต่บัดนี้เกิดความวุ่นวายขึ้นกะทันหัน กรมช้อเทียนและสำนักเซียนอวี่นต้องร่วมมือกันสืบหาความจริง มิใช่มาทำร้ายกันเองอยู่ที่นี้"

นับจากวันนี้ไปหากพวกท่านทั้งสองกล้าลงไม้ลงมืออีก ข้าผู้เฒ่าจะถอน
เข็มเกี่ยววิญญาณตรึงกระดูกของนางหนูผู้นี้ออกเสีย จะได้ไม่ต้อง
แย่งชิงกัน!"

ได้ทำให้เจ้ากรรมรู้สึกคุ้นกับเหตุการณ์นี้ พอใครครวญดูให้ดี นี่เป็น
สิ่งที่ฉิวเชิงไปเคยพูดกับเขาในเจดีย์หยวนหรงตอนอยู่ในห้วงฝัน

'หากเจ้ากรรมไม่ดีเมีย ข้าจะเหยียบหนอนบึงตัวนี้ให้ตายเสีย!'

ดูเหมือนว่าคนเราจะมีจุดอ่อนไม่ได้โดยจริงๆ

เซี่ยหงเงินเก็บกระบี่แห่งจิต เขาหันไปหาดี๊ชีวพลางเอ่ยว่า "นาง
แควมาพักรักษาตัวที่นั่น เมื่อสืบหาสาเหตุของความฝันนี้ได้ ข้าจะมา
รับตัวนางกลับไป"

ดี๊ชีวแค้นอึ้งอย่างเย็นชา "สหายเก่าที่ประมุขสำนักเซี่ยอาศัย
ความสามารถทำผิดต่อนาง คิดจะรับตัวนางกลับไปย่อมต้องอาศัย
ความสามารถเช่นเดียวกัน อาศัยแค่ฝีปากเกรงว่าคงไม่ได้"

หลี่ลู่และคนอื่นๆ ต่างพูดไม่ออก...หากจะว่ากันด้วยเรื่องความ
สามารถของสองคนนี้ เซี่ยหงเงินน่าจะเหนือกว่า แต่ถ้าหากว่ากันด้วย
ฝีปาก ได้ทำให้เจ้ากรรมของพวกตนไร้เทียมทานในได้หล้า

จริงดังคาด เซี่ยหงเงินคร้านจะสนใจ เขาเดินไปตรงหน้าหวงหรง
ยกมือขึ้นหมายจะสัมผัสใบหน้านาง แต่สุดท้ายก็มิได้ทำเช่นนั้น

คนในวันวานดั่งน้ำแข็งดั่งหยก รวากับปราศจากความรู้สึก

เดิมทีนางเป็นคนที่อยู่นิ่งเฉยไม่ได้ แม้ต้องอยู่ในหอคิวลู่อย่าง
สงบเสถียรมาร้อยกว่าปีก็ยังทำอะไรไว้มากมาย

เซี่ยหงเงินไม่กล้าคิดถึงความรู้สึกของนาง

ดังนั้นแม้กระทั่งคำว่า 'ข้าขออภัย' คำนี้เขายังรู้สึกว่าย่างไรค่า

เขากล่าว "ข้า...จะไปค้นตำราทั้งหมดเกี่ยวกับเข็มเกี่ยววิญญาณ
ตริงกระดูกและนำมามอบให้ผู้อาวุโส"

เหมียววุ้นจืดรับคำ "กลับไปเถิด อย่าลืมเรื่องสำคัญในตอนนี
ว่ากันตามตรงแล้วหวงหรั่งก็เป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางผู้เลื่องชื่อแห่งยุค
อย่าเอาอย่างไ่กับสุนัขที่หึงจิกและกัดกัน ทำให้นางขบขันเสียเปล่า"

เขี่ยหงเงินมองหวงหรั่งอีกครั้ง เน้นนานเขาจึงค่อยมกกายคารวะ
เหมียววุ้นจืด หันหลังเดินออกจากกรมซื้อเทียน

หิมะยังคงไม่หยุดตก เหมันต์ในเมืองหลวง แม้กระทั่งหยดน้ำก็
จับตัวเป็นน้ำแข็งได้

ดื้อชีวิตลูบศีรษะหวงหรั่งเบาๆ พลางพูดว่า "ความจริงแล้วการเข้าสู่
ห้วงฝันก็ไม่มีอะไรเสียหาย อย่างน้อยเจ้าก็ได้หลุดพ้นจากพันธนาการ
ได้รับอิสระอีกครั้งใช่ไหม"

"นี่เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไรของเจ้า!" เหมียววุ้นจืดเลิกคิ้วด้วย
สีหน้าถมึงทึง เอ่ยปากตำหนิ "มรรคาสวรรค์ดำเนินไปตามวัฏจักร
หมุนเวียนไปโดยไม่หยุดพัก! บัดนี้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น เกรงว่าอีกไม่นาน
หายนระครั้งใหญ่จะมาเยือน! พวกสายตาดิ้นเขิน มิน่าแปลกใจที่เป็น
เชื้อสายของซือเจิ้นอวี่! ไม้ผุ! ดินเหลว!"

เขาตำราอย่างกรุ่นโกรธเหมือนตำหนิสั่งสอนบุตรหลานของตน
ทำเอาทุกคนในกรมซื้อเทียนเงิบกริบต้งจักจั่นในฤดูเหมันต์

มีเพียงหวงหรั่งที่รู้สึกดีกับการถูบลอบของดื้อชีวิตและเห็นด้วยกับ
คำพูดนี้

การเข้าสู่ห้วงฝันไม่ดีตรงที่ใดแล้ว พวกคนที่ตายไปได้ฟื้นคืนชีพ
อีกครั้ง นี่เป็นสิ่งที่ผู้คนมากมายเท่าไรใฝ่ฝันปรารถนาวิงวอนและตั้งตารอ

ไม่ได้ตรงที่ใด

สำนักเขียนอู่หู่

ศิระเซี่ยเข้าขงราวกับกำลังพองขยาย ปรมจารย์ผู้นี้บาดเจ็บ
อย่างรุนแรง ร้องโหยหวนไม่หยุด

เหอซีจิน จางชู่จิว และอู่จื่อไฉวมาตรวจดูด้วยตนเองแล้ว แต่เพราะ
รู้ว่าซักถามอะไรไม่ได้จึงร้อนใจเช่นกัน

เคราะห์ดีที่จังหวัดนี้เองเซี่ยหงเงินกลับถึงสำนักแล้ว

เหอซีจินและคนอื่นๆ ล้อมวงเข้าไปทันใด เหอซีจินเอ่ยปากขึ้นก่อน
"ชะ...ชะ...ชี..."

จางชู่จิวเอ่ยแทน "ประมุขสำนักเซี่ย เรื่องของเซี่ยสูหยิน สำนัก
เขียนอู่หู่จำเป็นต้องให้คำชี้แจงกับพวกเรา!"

...ด้วยความร้อนใจ เหอซีจินจึงตัดคำพูดประโยคแรกออกไปเสีย

เซี่ยหงเงินกวาดตามองทั้งสามคน ยามนี้ความกลัดกลุ้มในใจเขา
หาได้น้อยไปกว่าทุกคนไม่

เขาข่มอารมณ์แล้วตอบว่า "มิขอปิดบัง อารมณ์หายตัวไปเมื่อ
สิบเอ็ดปีก่อน"

เมื่อเขายอมพูด พวกเหอซีจินก็นับว่าโล่งอก

จางชู่จิวรับถาม "หายตัวไปด้วยเหตุใด สูหยินประมุขสำนักเขียนอู่หู่
หายตัวไปทั้งคน เหตุใดประมุขสำนักเซี่ยถึงประกาศต่อภายนอกว่านาง
เก็บตัวรักษาโรคเล่า ผ่านมาหลายปีเพียงนี้ได้ออกตามหาบ้างหรือไม่"

เขาถามคำถามยาวเหยียด เพียงเพราะเรื่องนี้มีหลายจุดเหลือเกิน
ที่ทำให้คนไม่เข้าใจ

เขียนเงินสุดหายใจเข้าลึกๆ...หากเขาบอกเรื่องที่หวงห่างเคยพูดเกี่ยวกับเขียนหลังปีออกไป สำนักเขียนย่อมต้องพิจารณาตัดสินคดีนี้ อย่างเปิดเผย

ไม่พูดถึงผลการพิจารณาตัดสิน เอาแค่การคาดเดาของผู้คน สิ่งที่จะกลายเป็นตำนานเรื่องเล่าก็เพียงพอที่จะทำให้ลายสำนักที่คงอยู่มาพันปีให้ย่อยยับได้แล้ว

"หลังจากภรรยาข้าหายตัวไป ข้าเคยส่งคนออกตามหาอย่างลับๆ เพียงแต่..." เสียงของเขาหยุดไป

คู่อริใจจึงกล่าวต่อ "เพียงแต่ท่านอ้างว่าเป็นน้องภรรยาที่หายสาบสูญ เสาะหาอยู่นานก็ไม่มีผล"

เขียนเงินเงยเป็นการยอมรับ คู่อริใจจึงกล่าวขึ้นอีก

"มิน่าเล่าตอนศิษย์ส่งข่าวกลับมาข้ายังยกย่องในคุณธรรมอันสูงส่งของประมุขสำนักเขียน แม้แต่น้องภรรยายังใส่ใจถึงเพียงนี้ เสาะหาอยู่นานนับสิบปี"

เหอซีจินเอ่ย "ชะ...ชะ...เขียน..."

เขาเอ่ยวาจาเบลอแรงโดยแท้ จางชู่จี้จึงได้แต่พูดแทน "เขียนหลังปีเล่า บัดนี้ในความฝันประหลาดทั้งสองครั้ง หัวลูกศรล้วนชี้ไปที่เขา! หรือประมุขสำนักเขียนไม่รู้เรื่องเลยแม้แต่หน่อย"

คู่อริใจได้แต่เอ่ยด้วยความหวังดี "ประมุขสำนักเขียน เรื่องมาถึงบัดนี้ ท่านยังจะปกป้องเขาอีกหรือ"

ทว่าเขียนเงินกลับเอ่ยว่า "เดิมทีข้าคิดว่าอาหรงถูกคนล่อลวงแต่วันนี้ข้าไปที่กรมซื้อเทียนและได้พบนาง"

"เอ่อ..." พอเขาพูดถึงกรมซื้อเทียนและหวงห่าง พวกเหอซีจินก็

ร้อนตัวขึ้นมาทันใด

เชี่ยหงเจินพูดต่อ "ครั้งก่อนสำนักเขียนอวี๋ถูกริบถูก รื้อชำตรวจดู ร่องรอยโดยละเอียดแล้ว ทราบว่าเป็นฝีมือของพวกผู้อาวุโสเหอ ข้าอยากรู้ว่าผู้อาวุโสทั้งสามสืบทราบเบาะแสของอาหรั่งได้อย่างไร"

คราวนี้น่าลำบากใจเสียแล้ว ทั้งสามคนมองหน้ากันไปมา สุดท้ายยังคงเป็นจางซุจิวที่เอ่ยปาก "เรื่องนี้เป็นการล่วงเกินแล้วจริงๆ แต่พวกข้าเอง ก็พึ่งมาจากเจ้ากรมซือเทียน"

เวลานี้เหอซีจินไม่แย่งพูดอีก คู่จื่อไฉ่วจึงกล่าวต่อ "ตีสื่อชิวเรียก พวกเราสามคนไป บอกว่าเชี่ยฮุยินล่วงรู้ความลับที่บอกใครไม่ได้ของ เชี่ยหลิงปี้ มีคาคิดคั่วนางจะถูกเชี่ยหลิงปี้ทำร้ายและกักขังอยู่ในห้องลับ ของตำหนักหลวงผู้จริง!"

"พวกข้าหารื้อกันแล้ว คิดว่ามีอาจปลอบให้นางถูกทำร้ายโดย ไร้เหตุผล จึงร่วมมือกับตีสื่อชิวแฝงตัวเข้าไปในสำนักเขียนอวี๋หู" จางซุจิว ตรัสตรองครู่หนึ่งก่อนพูดอีก "จะว่าไปแล้วตีสื่อชิวรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร กรมซือเทียนมีสายลับอยู่ในสำนักเขียนอวี๋หูหรือ"

คู่จื่อไฉ่วตอบ "เกรงว่าคงมีสายลับ คุณชายใหญ่เชี่ย เชี่ยหยวนซุ ของพวกท่าน ของประหลาดพิสดารมากมายในเรือนมีขึ้นใดบ้างที่ไม่ได้ มาจากกรมซือเทียนตามความเห็นข้า เป็นสำนักของพวกท่านเองมากกว่า ที่มีหนอนบ่อนไส้"

"มะ...มะ...มะ...มีเหตุผล!" เหอซีจินเห็นด้วย

เชี่ยหงเจินพยักหน้าแล้วตอบว่า "พวกท่านกล่าวถูกต้อง เรื่องนี้ ข้ายังต้องขอบคุณพวกท่านทั้งสาม จะว่าไปแล้วหากมิใช่ด้วยเหตุนี้ นางยังต้องอยู่ในห้องลับของตำหนักหลวงผู้ถือนานเพียงใดก็มีอาจล่วงรู้ได้"

เขาหลบตาลง นึกนานจึงเอ่ยขึ้นอีก "ระหว่างเดินทางกลับจากเมืองหลวง ข้าพบคิดข้าไปมาตลอดทางว่านี่คงเป็นความผิดของข้าเพียงคนเดียว"

เมื่อเขาเอ่ยเช่นนั้น เหย่ซิงจิน จางซูจิว และอู่จื่ออู่ก็เงียบงัน

หากจะพูดถึงการกล่าวโทษ อันที่จริงหลายปีมานี้เหย่หงเจิน เหน็ดเหนื่อยเพื่อสำนักเขียนไม่น้อย สำนักเขียนอู่หูเองก็สร้างราวี ความดี ความชอบต่อผู้คนไว้มากเช่นกัน

จางซูจิวเอ่ยว่า "ประมุขสำนักเขียนไม่จำเป็นต้องคิดเช่นนั้น เรื่องเร่งด่วนในตอนนี้เป็นเรื่องการลากตัวคนร้ายออกมา ไม่ว่าอย่างไรจะปล่อยให้เหย่ฮูหยินถูกทำร้ายมิได้" กล่าวถึงตรงนี้เขาก็เอ่ยอย่างเคร่งขรึม "ดังนั้น ประมุขสำนักเขียนจำเป็นต้องพิจารณาคดีของเหย่หลิงป้ออย่างเปิดเผย!"

คำว่า 'พิจารณาคดีอย่างเปิดเผย' แสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้ร้ายแรงเพียงใด

ในสำนักเขียนหากผู้ใดกระทำความผิดร้ายแรงจะถูกพิจารณาตัดสินอย่างเปิดเผยต่อหน้าทุกคน

และนักโทษที่ถูกลงทัณฑ์ด้วยเข็มเกี่ยววิญญาณตรึงกระดูกทุกคน ล้วนผ่านการพิจารณาคดีอย่างเปิดเผยมาแล้ว โดยมีสำนักเขียนเป็นผู้ร่วมกันตัดสินโทษ

...เดิมทีควรเป็นเช่นนั้น

เหย่หงเจินใคร่ครวญซ้ำไปมาก่อนตอบ "ข้าจะตรวจสอบเรื่องนี้ให้กระจ่าง เพียงแต่ตอนนี้หลักฐานมีเพียงห้วงฝัน อาหรั่งก็ไม่อาจออกหน้าเป็นพยานได้ ลู่ๆ จะพิจารณาคดีอย่างเปิดเผยโดยไร้ซึ่งหลักฐาน...เหตุผลยังคงไม่เพียงพอ" เขาประสานมือให้ทั้งสามคน "ข้าผู้แซ่เหย่ขอรับรองผู้อาวุโสทั้งสาม ให้ข้าสืบความจริงให้กระจ่างก่อน"

ค่อยตัดสินใจอีกครา"

เขามีฐานะเป็นถึงประมุขสำนักผู้ยิ่งใหญ่ แต่กลับเอ่ยคำพูดขอร้องออกมาเช่นนั้น นี่ทำให้เหอซีจิน จางซูจิว และลู่จื่อโจวรู้สึกประทับใจอย่างยิ่ง

หากกล่าวถึงความสามารถในการต่อสู้ของเซี่ยหงเจินผู้นี้ เหอซีจิน จางซูจิว และลู่จื่อโจวล้วนไม่มีใครต่อกรกับเขาได้

หากเอ่ยถึงฐานะ เขาคือเซียนกระบี่อันดับหนึ่งของสำนักเซียนทั้งหมด

หากกล่าวถึงความเหนียวยากตลอดหลายปีมานี้ เขาก็ไม่ได้อยุ่ไปกว่าทั้งสามคนเช่นกัน

คนเช่นนั้นเอ่ยคำพูดจริงใจเช่นนี้ ทำให้จางซูจิวรีบตอบว่า "ประมุขสำนักเซียนกล่าวเกินไปแล้ว พวกข้ามิกล้ารับ"

เซี่ยหงเจินยังคงค้อมกายคารวะทั้งสามคนจนสุด ก่อนจะมุงหน้าไปยังยอดเขาอันเหลย

เรือนร่างของเขาผ่ายเสมอมา แต่บัดนี้กลับเผยท่าทีอ่อนล้าออกมาเล็กน้อย

ยอดเขาอันเหลย ดำหนักหวั่นไหว

เซี่ยหงเจินเข้าสู่ความฝันทั้งสองครั้ง สูญเสียพลังวัตรไปถึงหกส่วน นอกจากอาการชาที่เอวซึ่งเกิดจากความฝันครั้งแรกแล้ว บัดนี้ยังมีอาการปวดศีรษะเพิ่มขึ้นมา

ศิษย์ของยอดเขาไปเฝ้าไม่อาจรักษาเขาได้ ศีรษะเขาไม่ได้มีบาดแผลที่ชัดเจน แต่เมื่อใดที่อาการปวดศีรษะกำเริบก็จะเจ็บปวดจนทนไม่ไหว

ในชั่วเวลาสั้นๆ ผู้อาวุโสที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมในสำนักเขียนในอดีต
กลับตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ แม้กระทั่งชื่อเสียงก็สิ้นคลอนทำท่าจะพังทลายลง

ตัวอย่าง

不醒 3

Bu Xing 3

ห้วงฝันบันดาลรัก 3

อิตูจวินหว่า เขียน

เมื่อน้อย แปล

จำนวน 456 หน้า

ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2568

Published originally under the title of 《不醒》(Bu Xing) Vol.03

Copyright © 一度君华 (Yi Du Jun Hua)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3387-6

ภาพประกอบ 北北北木宇

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บูค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

หลังจากออกจากห้วงฝันครั้งที่สอง
โลกความจริงก็วุ่นวายเพราะคนที่ตายไปแล้วกลับฟื้นคืนชีพ

'เชี่ยหลิงปี้' ที่ลองฝึกวิชาใน **'คัมภีร์ปิตาภมารวิญญาน'**
จึงใช้โอกาสนี้ซึ่งร่างของ **'เซี่ยหงเจิน'**
ก็ยังมิอาจมุ่งสังหาร **'หวงหฺร่าง'** ไม่ยอมให้นางมีชีวิตอยู่อีกต่อไป!

ระหว่างนั้นหวงหฺร่างก็เข้าสู่ห้วงฝันครั้งที่สาม
ครั้งนี้... นางย้อนกลับมาในช่วงที่ตนเองอายุแปดขวบ
และ **'เตี้อี้ฮิว'** ของนางเพิ่งมีอายุครบเดือนเท่านั้น!

ขณะที่เซี่ยหงเจินกลับมีใจให้นางตั้งแต่แรกพบ
ช่างน่าขัน... ความรักที่รอคอยมาร้อยกว่าปีไม่เคยได้รับกลับคืน
โยนในห้วงฝันนี้ถึงได้รับมาอย่างง่ายดาย เช่นนี้หนอ
ทว่าน่าเสียดาย นางไม่รอเขาอีกต่อไปแล้ว...
มีแค่เตี้อี้ฮิวเท่านั้นที่นางต้องการ!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกทวรัค

ISBN 978-616-06-3387-6

9 786160 633876

ราคา 469 บาท